

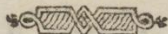
Vebersenden.

Handwritten text in a historical script, possibly a form of Gothic or Fraktur, appearing as a faint, mirrored impression on the page.

Pebersvend.

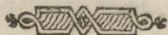
Jeg er heri fuldkommen eenig med Dem, min Ven! at iblandt de mange Talemaader, hvis første Oprindelse er bleven borte i Tidendes Løb er Tilnavnet: Pebersvend, som man almindelig giver gamle Ungkarle, et af de uforsaaeligste. Men i hvad Oprindelsen til denne Titel end er, saa troer jeg dog, at Bemerkelsen af den ikke strækker sig til alle de, som man tillægger dette Navn. Den, som idelig lunrer efter hvad andre siger, af Frygt for at der tales ilde om ham, er ikke nysgierrig men mistænkelig; og den, som bliver ugift af Frygt for at der vilde gaae for meget med, om han tog sig en Kone, er efter mine Tanker, en Gaier og ingen Pebersvend. Ikke heller troer jeg, at de, som holdes fra at træde i Egtestanden af Mangel paa Udkomme i deres beste Alder, og af Frygt for at efterlade uopdragne og usørgede Børn, naar de har naaet Leve: Brod, fortjener dette Navn, men

allene de, som af en overdreven Kræsenhed over Egteskabens Besværligheder, nægter sig selv den Lyksalighed at være Fader, og give Staten nyttige og duelige Borgere; og for endnu nøyere at udvikle dem det Begreb, jeg forbinder med dette Ord, vil jeg give dem Ufbildningen derpaa i een, som for nogle Aar siden levede i Engelland.

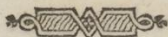
Harry Danby, en riig Kiøbmands Søn i London, havde nydt alle de Fordeele, som en god Opdragelse kan tilveiebringe; han var fød uden voldsomme Sindslidelser, og dette lykkelige Temperament befriede ham fra at falde i Ungdommens sædvanlige Laster og Forførelser, da han ved sin Faders Død i en Alder af nogle og Tyve Aar saae sig Herre over Trebsendstyve Tusende Pund Sterling. Han holdt sig riig nok til at opnaae alle sine Ønsker, hvorfor han strax opgav Handelen, og udbetalte sin ældre Søster sin Arvepart, som strax derpaa blev gift med en Adelsmand i Kent. Endskjønt Danby hverken havde en stærk Idbildnings Kraft eller heftige Tilbøneligheder, fandt han dog en overmaade stor Behag i det smukke Kion, en dertil Pige havde tusende Lillokkelfer for ham, og et Selskab, hvori der ingen Fruentimmere var, faldt ham i høieste Grad kedsommelig; men da den saa kaldte Frihed var hans Hjertes Afgud, saa besluttede han, ikke at opofre den, uden han kunde finde et Fruentimmer, der besad saa mange Guldkommenheder, at de kunde blive ham borgen for at undgaae alle de smaae Hunsfortrædeligheder i sit Egteskab, som han blev vaer i andres. Da han var ung, velskabt, tækkelig og tillige riig, saa var han inderlig velkom-

men

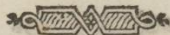
men overalt; der var meere end en Fader, som ønskede at give ham sin Daatter; ja de Skionne stræbde selv indbyrdes at giøre hinanden denne vigtige Erobring stridig, og at bemestre sig dette uovervindelige Hierte. Det var ogsaa meget ofte i stor Fare, men naar Dyd, Forstand og Deylighed havde gjort de stærkeste Indtryk hos Danby, og han næsten troede at have funden den Phoenix, han søgte efter, saa opdagede han enten en Skrøbelighed, eller og han fandt en ubetydelig Mangel, som alle de svrige Guldkommenheder ikke kunde holde ham skadesløs for, og som, efter hans Tanker, vilde giøre ham Egteskabs-Maget alt for besværligt.

Paa denne Maade løb der et Aar bort efter det andet, uden at den kræsne Danby kunde finde en Mage, hvis Egenstaber kunde fortjene det store Offer, som han bildte sig ind at bringe den, han vilde bæere med Tilbudet af sin Haand og sit Navn; eller at det engang faldt ham ind, hvor meget de mange bortsvundne Aar havde svækket hans egen Værd, endskjønt han meget vel erindrede sig, at han havde fortalt Modrene de samme smukke Ting, som han nu smigrede for Døtrene med. Vel nød han endnu overalt den samme venlige Modtagelse af Fædrene, men hans Forfængelighed følede sig høyligen fornærmet over, at de Skionne, som forhen kappedes med hinanden om Fortrinet hos ham, skientede og loe nu over hans Erobring og gjorde den til Maalet for deres Wittighed isteden for deres Misundelse. Han havde for megen Forstand til ikke at fatte Meeningen af de Sneyers Krands de flættede for den, der omsider kunde betvinge dette stridbare

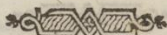
Hierte; og for megen Egenkierlighed til ikke at faares over
 Navnet af en Hebersvend, som de unge og muntre Piger ved
 ingen Leylighed skaanedes hans Brev for. Herved blev Sod-
 heden, som han stedse havde funden i Fruentimmernes Sel-
 skab forvandlet til Bitterhed, og Caffé: Huusene og et Partie
 Whisky fik en Deel af de Timer, som forhen vare blevne an-
 vendte til frugtesløse Underfogninger. De fleste af Danbys
 Venner vare enten døde, eller havde funden deres Levebrod
 omkring i Proviandserne, saa at han næsten saae sig eene og
 forladt i det store London, men fandt dog endnu et langt
 større Øde i sit eget Hierte, der ikke bandt ham til nogen,
 eller nogen til ham. Da han ikke var langt fra Tredstidstyve
 Aar, døde hans Syster og Svoger, og denne sidste havde
 holdt saa ilde Huus med sin Kones Midler, at deres eneste
 Sønns hele Arvpart ikke beløb sig over et par tusende Pund.
 Denne Syster: Søn besluttede Danby at kalde til sig til Lon-
 don, han ansaae hans Komme, som et kraftigt Lægemiddel
 imod den Kiædsomhed, der fortærede hans Dage, og haabe-
 de at vinde hans Venstabs og Fortroelighed ved at viise en
 faderlig Omhu for ham.

Det unge Mennecke, hvis Navn var Lersy, indfandt
 sig i London Ugen efter at han havde bekommet sin Morbro-
 ders Brev, og blev meget vel imodtaaget af vores Hebersvend,
 der syntes, at hans Syster: Søns deyllie Skabning og tælle-
 lige Anstand fortiente alt hvad han var findet at giøre for ham.
 Lersy besad ogsaa virkelig mange Fortienester; hans Tænke-
 maade var ligesaa ædel, som hans Udseende indtagende; hans
 Hierte

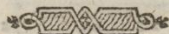
Hierter var folsomt og redeligt; hans Forstand vel dyrket og hans Omgang behagelig. Da han havde været nogle Uger hos sin Morbroder, spurgte han ham en Dag: om han havde udvalgt sig nogen vis Vey til at komme fort paa i Verden; og tilbød ham tillige sin Hielp og Understøttelse om han vilde vælge Riebmandsstanden, som han ansaae for det beste og tienligste for ham. Lersøy svarede ham: at han i alle Ting vilde underkaste sig hans Willie og Velbehag; endskjønt han ikke kunde nægte, at han slet ingen Drift havde til Handelen, siden hans eneste Dnske fra hans spæde Barndom af havde været at vove Liv og Blod for sit Fædreland. Danby elskede sin egen Frihed alt for høyt til at paalægge en anden Trængsel, og da han tillige vidste, at der udkræves en besynderlig Drift til den Virksomhed, som Handelen udkræver, saa holdt han det raadeligt at lade ham følge sin Tilbøyelighed; og da hans Kierlighed for ham ikke var flegen til den Grad endnu, at de Karer en Krigsmand er underkastet kunde foruroelige ham, saa skaffede han ham en Lientenants Plads i Garden, og kort Tid derefter købte han ham et Compagnie. Lersøy følede den inderligste Erkiendelighed for sin Morbroders Belgierninger; hans Hierte elskede og ærede ham ikke allene som en nær Naarørende, men endog som sin Belgiorer; endskjønt den korte Tid af deres Bekiendtskab, Forskiellen imellem begges Alder og Bægten af de Forbindligheder, der var paalaagt ham, hindrede ham fra at fatte den mindstkrænkede Fortroelighed til ham, som Danby gjorde sig Regning paa. I Forstningen savnede han den ikke heller; thi han havde saa meget at bestille med at forestille Lersøy til alle sine Bekiendtere, at han troe-

de

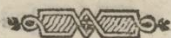

de Riedsommeligheden havde for evig taget Afsked med ham; men den indfandt sig snart igien da han merkede, at al hans Møye med at fortælle, hvor meget hans afdøde Syster havde været ældre end han var ganske forgieves; og at de unge Skionne vare alt for klarsende til ikke at blive Forstiellen vaer imellem Morbroderen og Systersønnen. Danbys Afstye for alt det, der lignede huuslige Bekymringer og Fortrædeligheder havde holdt ham fra at kiøbe sig selv et Huus, men han leyede sig de fornødne Værelser, og al hans Huustvende bestod i en eeneste Tiener. Ved Lersøys Ankomst blev han altsaa nødt til at forlade sin gamle Boepæl, og see sig om et rummeligere og med flere Værelser forsynet Qvarteer; han fandt ogsaa et i Grosvenor Sqaure, der var fuldkommen efter hans Sind, og efter at han havde opholdt sig der i nogen Tid, leyede et fornemme Fruentimmer fra Landet den øvrige Deel af Huuset.

Hendes Navn var Miss Fanny Forley; hun var nogle og Fyrrethve Aar gammel, og havde en Broder Daatter paa Sytten Aar i Huuset hos sig, men da denne var bleven opkaldt efter sin Fæster, saa blev den Gamle kaldet Miss Forley og den Unge Miss Fanny. Miss Forley var et af de Fruentimmere, som hver Time paa Dagen raadføre sig med Kisnets troeste Raadgiver: Speglet, uden at drage mindste Nytte af dens rebelige og sandrue Advarseler; forgieves viiste det hende dagligen de tiltagende Rynker, hun ansaae dem ibelig for Smuthuller, hvori en flakkagtig Elfskøvs Gud havde giemt sig for at saare alle deres Hierter, som vare formaalstelige

stelige nok til at betragte dem. Hendes Gang og Lader havde Ungdommens Flygtighed; hendes Tale fremførtes med en kielen Ustyldighed, og i hendes Klædebragt søgte hun ved de munterste og meest spraglede Farver at tage Priisen fra Foraaaret. Hun havde nyeligen mistet sin Fader, der var en retskaffen og fornuftig Mand; og som i sine sidste Aar stedse havde opholdt sig paa Landet for at fornøye sig over Naturens store og urandsagelige Skønheder. Uagtet Miss Forley var den eneste hun havde beholdt af alle sine Børn, saa hindrede hans Kierlighed ham dog ikke fra tit og ofte at gjøre hende den Forestilling: at intet, som var unaturligt, kunde være smukt; at Naturen havde givet Reglerne for det Skønne, og at den forskjelligte Herlighed, hvori den fremviste de fire Aarets Tider, burde være Mønstrer for den Pynt, der sømmede enhver Alder: Men Miss Forley loe ved sig selv af disse Forestillinger, og sagde til sin Kammerspige: at alt det man saae med gamle Dyne maatte sikkert faae et gammelt Udseende, siden hendes Fader kunde falde paa at tale om hendes Alder; og Kammerspigen fandt sin Regning best ved at sande med sit Herfskab. Miss Fanny derimod var begabet med mere virkelige Fuldkommenheder, end hendes Fæster eyedte indbildte; ligesaa gavmild som Naturen havde viist sig i at smykke hende med personlige Dydigheder, ligesaa høyligen havde hendes Bestefader umaget sig for at udarbejde det kostbare Pund der var nedlagt hos hende ved Forsiand og Skionsomhed. Hun havde mistet sin Moder meget ung og hendes Fader havde ved sin uordentlige Levemaade baade sat Liv og Formue til, saa at hun var ganske i sin Fæsters Bold. Hendes Bestefader havde
elsket

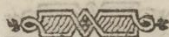

elsket hende meget inderligen, men da han ved sin Søns Gift-
 termaal havde udbetalt ham alt hvad der kunde tilkomme
 ham, saa indsaae han, at alt hvad han efterlod sig, i den
 strengeste Forstand, horte Miss Forley til, og da han kiendte
 sin Daatter, saa vilde han ikke opirre hende imod Fanny ved
 at udsætte hende noget i sit Testamente. Han troede tillige,
 at hun i sin Alder ikke mere kunde tænke paa at gifte sig, og
 haabede altsaa at forvise Fanny om sin Fasters heele Formue,
 ved at overlade alle Ting til hendes egen Villie og Velbehag.

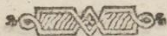
Danby besad for megen Levemaade og var alt for indtaget
 af Kønnet, at han ikke skulde aflagt en Besøgelse hos sine
 Huusdamer, og da denne skyldige Høstighed var efterkommen
 drog Miss Fannys Deylighed ham næsten dagligen derhen.
 Lersens gjorde stedsse sin Morbroder Selskab; og han havde
 kun været der ganske saa Gange, førend han var ilde tilfreds
 paa alle andre Steder. Miss Fannys Syn opvakte en ukendt
 Kælelse i hans Barm; hans Hierte tog Deel i hendes mindste
 og ligegyldigste Handlinger og opfyldte det med et slags Belyst,
 der var blandet med Uroelighed. Miss Fanny var paa sin Side
 ikke mindre end ligegyldig ved Lersens Fortienester; ingen af
 dem undgik hendes forskende Øye, og begge elskede hinanden
 allerede paa det heftigste, da de endnu troede, at det var
 Overeenstemmelsen i deres Skiebne, som bandt dem til hver-
 andre og drog Sukkene for hinandens, Vel af deres Bryst.
 Alle Miss Forleys forrige Veninder fornyede Bekendtskabet,
 og hendes Midler saavel som Fannys Nædheder forskaffede
 hende idelige Besøgelse af Byens Stæffe og Dagdrivere, som
 troer

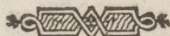
troer at have baaret Dagens Byrde og Heede, naar de har
viist deres betydelige Personer paa tyve Steder og været for-
nuftige Mennecker besværlige. Iblandt disse var der een ved
Navn Lurevel, som udmerkede sig ved sin besynderlige Gave i
at roese sig af alle Fruentimmeres Gunst under Beskedenheds
Masque. Danby, der, som sagt er, ikke talte Narene han
havde spildt ved at søge sig en værdig Egtfælle, gjorde strax
Miss Fanny til Maalet for sin Opmerksomhed; han veeg
sielden eller aldrig fra hendes Side; i alle de ubetydelige Om-
hyggeligheder, som at skyde Stoelen under hende; tage Lør-
klæde eller Bifte op, bringe hende sin The o. s. v. forekom
han alle de Unge, til største Harme for Miss Forley; thi
endskjønt Danbys Person paa ingen Maade stak hende i Dy-
nene, saa krænkebe det dog hendes Forsængelighed, at der
blev viist Opmerksomhed for nogen anden naar hun var til-
stæde, og for at hævne sig over denne Fornærmelse, anvendte
hun al sin bidende Bid til at giøre hans Forhold latterligt,
hvori hun fik en kraftig Understøttelse af hele Selskabet. I
Forsætningen hialp Miss Fanny selv lidet til at bryde sin
gamle Opparter, men efter nogle Ugers Forløb viiste hun ikke
allene en slags Hengivenhed for ham, men syntes endog uroes-
lig og bekymret naar hendes Fæster, der antog en barnagtig
Vildskab, spillede ham alle de Pudsferier og Skielmsstykker,
som en tretten Aars Pige kunde finde Behag i, og hverken
den enes Ondskab eller den andens Bekymring undgik Danby,
endskjønt han bedrog sig i Narsagen hos dem begge.

En Dag, da han var meget ærgerlig over Miss Forleyns Gieffterier, og i dybe Betragtninger over den Mishag, Fanny yltrede derover, kom der een af hans ældste og bedste Venner ind til ham. Hans Navn var Belton, en oprigtig og fornuftig Mand, der boede til Richmond og i hvis Huus Danby næsten opholdt sig hele Sommeren. Han havde osetaget Aaledning af den Lyksalighed han nød i sit Egteskab og den behagelige Tidsfordriv hans Børns Opdragelse havde været ham, til at opmuntre Danby at træde i hans Godsvor; og især havde han bestyrket sin Ven i det Forsæt at antage sig Lersøy. Hans fornemste Grinde i London var at giøre Bekendtskab med dette unge Menneske, og naar han fandt at han svarede til det Begreb, han af Danbys Breve havde faaet om ham, da ikke allene at lykønske sin Ven, men endog at bruge al sin Veltalenhed til at formaae ham at sætte Lersøy i den Stand, at han kunde see sig om en dydig og fornuftig Kone, paa det Danby i sin tilstundende Alder kunde hos dem nyde den huuslige Glæde og Pleje, som allene kan forsøde Alderens Besværligheder. Danby var saa opbragt at endog hans Vens Komme ikke formaaede at giøre hans Sind roeligt, og da Belton mærkede det, spurgte han paa det venstabeligste om Ursagen til hans Misfornøelse? Danby vilde ikke ud dermed, men da den anden, af Frygt for at Lersøy maatte have begaaet en eller anden Daarlighed, holdt ved at bede ham at udøse sine Bekymringer i en troefast Vens Barn, saa sagde han omsider: Jeg skammer mig ved mig selv, at jeg ikke har Kræfter nok til at foragte slige Fornerier, men kan lade mig jage i Harnisk ved et urimeligt gammelt Dyrs Narreskræger,

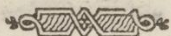

stræger, og dog gaaer min Skrøbelighed saavidt, at det forbandede Ogenavn: Pebersvend er mig reent utaaleligt i hendes Mund. Var det en ung Pige, saa kunde jeg selv giøre Spøg deraf; men forestil dig engang Belton, hun er sikkert lige saa gammel som jeg, hvad Rettighed har hun da til at holde sig op over min Alder, eller til at kalde mig en Pebersvend, da hun med laugt større Gøye kan hedde en gammel Pige? Dersom hun, svarede Belton, bær dette Navn imod sin Willie, saa forundrer det mig slet ikke, at hun søger at yde den Harm paa dig, som denne Titel volder hende, siden du er een af dem, som kunde have skildt hende ved den. Moden og Vanen tilstæder ikke Fruentimmerne at frie selv, Afslaget men ikke Tilbudet er i deres Magt; og da heele Verden viser en kold Ligegyldighed mod Pebersvennene, saa følger det af sig selv, at de maae være affvælige og latterlige i gamle Pigers Øyne; og intet er mere naturligt end at de søger at hævne sig over den Foragt, de har viist imod deres Yndigheder. Du erfarer nu selv, min fiere Danby, det, jeg saa ofte har spaaet dig, at dine gamle Dage vilde blive dig kedsomme og besværlige, og at du kom til at ligne et Siv, der har intet at hælde sig til. Grundstøtten i Verdens Omgang er Forlystelsen, andet søges der ikke ved de fleste Selskaber, og vil man i en vis Alder viise sig i dem paa samme God, som i sine unge Dage, saa tiener man andre til Forlystelse istæden for at forlyste sig selv. Mine gamle Dage! sagde Danby, jeg er jo dog ikke saa ældgammel endnu? Nej; svarede Belton, men ikke heller nær saa ung, som du troer. Dine Aar ere soundne bort, som en Røg og en Damp, den ene Dag har været

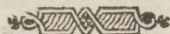

været den anden saa liig, at deres store Antal er undløbet din Agtsomhed; ingen besynderlig Glæde eller Kummer, ingen opnaaet Maal eller fuldendt Forretning har gjort dig opmærksom paa dem, og den Hurtighed hvormed Tiden drejer sit Hiul. Du afmalder mig her, sagde Danby, som et ganske unyttigt Lem i det menneskelige Samsfund. Mon jeg var bleven værdigere ved at have naaet et Betiening, hvori jeg maattet lempe mig efter en selvraadig Ministers Uretfærdighed, naar jeg ikke vilde jages fra mit Brød; eller ved at blive Talsmand for en vild og uregierlig Almue, der havde stenet mig, naar jeg ikke havde understøttet alle dens urimelige Fordringer? Det er sandt, jeg har opgivet min Handel fordi jeg holdt mig usikkert til at drage Fordeel af den, men har jeg taget mine Penge fra denne til Statens Vel saa frugtbare Green, eller tilkøbt mig Høghed og indbildte Værdigheder for dem? Har jeg nogenstunde, svarede Belton, gjort dig Navnet af en velfortient og nyttig Borger stridigt? Nej; jeg vil tvertimod tilstaae dig, at den stræbsomme Trængende har nydt saa stor Hielp og Bistand af dig, at maaskee Forsigtigheden burde sat din Vædelmodighed snevrere Grændser, dersom du havde havt Affom at sørge for. Alt hvad jeg behreder dig er, at du ikke har betient dig af Velsigelsen, Forsynet havde udsøst over dig, til at nyde den huuslige Glæde, der ikke forsvinder som en Taage, men bliver hver Morgen nye, og lige indtil Evighedens Grændser meddeler Kraft og Trøst imod alle de Besværligheder, der kan møde paa denne korte Giennemgang. Men er det mueligt Belton, sagde Danby, at du, som en fornuftig Mand, kan ansee Egteskabs: Aaget for en Lyksalighed,

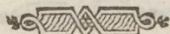
da

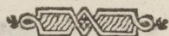
da du dog dagligen seer mange sørgelige Exempler paa de Ulykker, der nedtrykke de Elendige, som sukker under dets Byrde? Det har Standen ikke Skyld i, svarede Belton, men Fejlen ligger enten i et slet Valg, eller en uforuustig Dypførsel. Saa er jeg ikke heller at dable, sagde Danby; thi havde jeg kundet finde et Fruentimmer, som min Fornuse intet havde haft at indvende imod, saa havde jeg ogsaa giftet mig. Kald ikke, sagde Belton, en overdreven Kræsenhed Fornuft; thi hvad Indvendning kunde der med Føje gøres imod Betty, som du for tredive Aar siden ikke var mindre end ligegyldig? Det vil jeg oprigtig tilstaae dig min Ven, sagde Danby, hun var alt for sølsom og kielen, til at jeg kunde levet lykkelig med hende! og saa stor en Egteskabs-Procurator, som du end er, saa maae du dog tilstaae, at der ikke kan op-tænkes en værre Plage end en Kone, der ikke kan affee sin Mænd; der ideligen maae hænge ved Siden af ham; der, naar han gaaer ud piiner ham til at bestemme Klokkeløttet han vil komme igien, og naar han da kommer enten gjør ham en Grumbhed og Umenneskelighed af hver Minut han er bleven længere borte, eller qvæler ham med Kys, fordi der er nogle Dyeblik tilbage af den bestemte Tid. Jeg nægter ikke, at de Koner, som kun havde Dyen og Øren for deres Mænd i Sælfsaber, og gjorde heele Forsamlingen til Vidner paa deres kielne Omhed for dem, jo har givet mig en langt større Ulyst til Egteskanden end de, hvis Mænd man kiendte paa den Uagtsomhed, de viiste for dem. Endskiont jeg vil tilstaae dig, sagde Belton, at en alt for vidt breven Kielenhed baade er besværlig og væmmelig, saa er det dog en

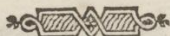
af de Skrøbeligheder, som en fornuftig Mand endog i Spøg kan venne sin Kone fra: Men hvad var da Aarsagen, der hindrede dig fra at binde dig til den muntre Julie, hun var sikkert ikke for sølsom? Nej; svarede Danby, men derimod al for kold; thi endskjønt jeg ikke vilde have en Kone, der døde af Længsel i en Tiimes Gravværelse, saa stjottede jeg dog ikke om een, der ikke vidste, enten jeg havde været et Aar eller en Dag fra hende. Hos den deylige Fanny fandt jeg saa stor en Attraae til Pyndt og Stads, at den reent udslo, tede det Indtryk, hendes Skabning og øvrige gode Egenkaaber havde gjort hos mig; thi hendes Hengivenhed til den var saa stor, at jeg troer hun havde vegret sig for et Favnetag af mig i Henrykkelsen af en undgaaet Livsfare, af Frygt for at faae sine Sneyfer krollede, og uden at tale om de Prydelser, som en Mand let kan blive ziret med, der ikke vil opofre sin Velsærd for sin Kones Grillen, saa var jeg bange for at see mit Huns gjort til et Magazin for alt det unyttige Krimskræms, som Daarligheden opfinder og Forfængeligheden gjør Brug af. Emilie var den, som jeg var længst i Evoltraadighed over, og dersom hun ikke, just i det jeg var paa Beye til at byde hende min Haand, havde vendt saa længselstuldt et Dye til et fremsadt Spillebord, at det bandt mig Tungen, saa havde jeg været fast; men denne overhængende Fare gjorde mig endnu vaersommere, saa at mange bleve snappede bort medens jeg anstillede mine Undersøgninger; og sandt at sige, saa fortrød jeg ikke meget derpaa; thi jeg havde dog sikkert opdaget noget, der var bleven mig anstødeligt. Ja; fordi du vilde finde, det; svarede Belton, og ikke bruge din Fornuft til

til at indsee, at ethvert Menneske har sine Skrøbeligheder, og at der i alle jordiske Ting er en vis Sammenblanding af Godt og Ondt. Vilde du ikke holde den for en Daare, der lod alle Rosenbuskene rydde ud af sin Hauge fordi den havde Torne? Men har du vel selv handlet viisere, der af Frygt for at rive dig paa de Torne, som endog i de lykkeligste Egteskaber undertiden rører Huden, har nægtet dig selv den største jordiske Lykkelighed? Troe mig Danby, jeg taler med dig som en Ven, og af Erfarenhed, den har sikkert ingen Glæde smagt, som ikke har følet de Bevægelser, den faderlige Kierlighed opvækker. Hvilken reen og sand Vellyst er det ikke at see haabefulde Børn voxe op under vores Omhue og Varetøgt! og ved deres muntre og glade Hoppen omkring os at kunde sige til sig selv: Disse skyldte dig deres Væsen, deres Vel og deres Glæde; naar din Afske engang samles til dine Fædres, saa lever du ikke allene i dem, men endog i deres Hierter, der med Erkiendtlighed vil erindre sig alt hvad de har dig at takke. Dette Haab feyler dog ofte, sagde Danby, man har seet mere end et Barn, at bringe sin Faders graae Haar med Smerte i Graven. Deri har du Ret, svarede Belton, men som oftest har Fædrene selv Skyld deri, enten ved at have gjort Afguder af dem og aldrig bøyet deres Villie, eller og ved at have opdraget dem i en slavisk Frygt, og tvungen dem til at give efter for en tyrannisk Egenindighed isæden for Fornuftens Overtydelsler, og derved forjaget al Kierlighed og Fortroelighed af deres Hierter. Det sidste, svarede Danby, kan der vel ikke mange Fædre roese sig af: Uædsdigheden vil seldse være Fortroeligheden i Veyen; thi det seer jeg paa

Lersey; jeg paalegger ham ikke den mindste Tyng; jeg har gjort mit til at bringe ham fort paa den Bey, som han selv havde valgt sig; jeg spørger ham dagligen om han mangler eller onsker sig noget, men endstiont jeg er vis paa, at han elsker mig, saa er det mig dog umueligt at faae ham til at omgaaes mig som en Ven, der er stedse noget i hans Væsen, som viser Følelsen af at skylde mig noget. Det er ganske naturligt, svarede Belton; et veltænkende Herte finder en langt større Lyst i at give end i at tage, og en medfødt Stolthed eller Egenkierlighed gjør vore Velgierninger til et Baand, der binder os dagligen stærkere til den, der nyder dem; da de derimod trykker ham, naar han ikke seer sig i Stand til at vise sig erkiendtlig for dem. Forbindelsen imellem Forældre og Børn, er derimod af en ganske anden Beskaffenhed; disse vænnes fra Barndommen af til at betroe hine alle deres smaae Rødtørstigheder, de kiender intet andet Middel til at faae dem afhiulpne, og naar saa en Fader aldrig nægter et Barn noget uden at gjøre Narraagen til Afslaget fateligt for det, og med Fornøyelse opfylder alle detts billige Ønsker, saa voxer uformærkt Barnets Tillid til Faderen med det, og bringer det til i en moednere Alder at tage sin Tilflugt til hans Indsigter og Erfarenhed. Lersey mistede derimod i en moed Alder sin Fader og ved ham sin Belsærd; uagtet du var hans nærmeste Paarørende var du dog ganske fremmet for ham, og Bekiendtskabet skeedte ved Forbindteligheder, hvis Bægt gjør ham tilbageholden. Vil du altsaa forskaffe dig en Ven i ham, saa sæt ham i en Forsatning, hvori han kan øyne en slags Muelighed til at give dig Prover paa hans Erkiendtlighed.

lighed. Og hvorved skulde det kunde see, spurgte Danby? Det skal jeg sige dig, svarede Belton; og var forvissat om, at det allene er Omhve for dit Vel, der har bragt mig paa dette Indfald. Jeg vil ikke igientage hvad jeg saa ofte har sagt dig om de Elendigheder det Menneske er underkastet, der mangler Fruentimmer, Eilsyn og Pleje, naar Alderdom og Svagheder indfinder sig. Du har alt levet saa længe, at du bør belave dig paa deres Komme, og da det nu er for sildig for dig at tænke paa at giftes, saa sæt Lersøy i den Stand, at han kan tage sig en Kone, der kan bære Omsorg for dig i paakomne Tilfælde. Den Hengivenhed og Opmærksomhed i at forekomme dine Ønsker, som Lersøy ved Navnet af Hunsfader saarer Lysheds til at bevidne dig sin Taknemmelighed med, vil oplive Munterhed og Fortroelighed i hans Barm, og du vil i dette unge Egtepars Arme, finde al den Husværelse, som en søm Fader kan vente sig af gode Børn. Men hvorfor, sagde Danby, skulde jeg ikke kunde gifte mig endnu, om jeg fandt en Kone efter mit Sind, og denne troer jeg næsten at have opdaget i Miss Fanny? Ja; det som meere er min Ven, saa bilder jeg mig ind, at jeg ikke er hende ligegyldig. Hvem er denne Miss Fanny, spurgte Belton, og hvad for Prøver har du paa hendes Godhed for dig? Det er en ung Pige paa sytten Aar, svarede Danby, der i Sinds og Legems Fuldkommenheder overgaaer alle de Fruentimmere, jeg hidindtil har seet. Hun opholder sig her i Huset hos sin Fasters Miss Forley, som er det gamle Fantast, der havde gjort mig saa ærgerlig; og den Kummer og Mishag, som Fanny yttreer over hendes Fasters Forhold imod mig, viser

tydeligen hendes Omhed for mig. Har du da allerede tilbuden hende dit Hierte og din Haand, sagde Belton? Ney; svarede Danby, det er langt fra ikke kommen saavidt endnu, og maaskee skeer det aldrig; der skal stærke Vaaben til at bestride min Afskye for Egteskanden. Du kan altsaa, sagde Belton, meget let tage Fejl i Marsagen til Miss Fannys Misbegaaelse over hendes Fosters Udsærd; thi om! jeg end skal sætte mig blot for at fortørne dig, saa tilstøder min Oprigtighed mig dog ikke at fortie dig, at det er en blot Umuelighed, at du mere kan røre noget Fruentimmers Hierte. En Kone kan du gierne faae, det nægter jeg ikke, men en oprigtig Tilbøylighed knytter ikke Vaandet; ja min Paastand gaaer endog saa vidt, at Miss Forley gav dig en Kurv, om du vendte dig til hende. Du gjør mig næsten vreed, sagde Danby; thi det er soleklart, at det er af Misundelse over hendes Broder-Daatter, at hun bryder mig. Det troer jeg med, sagde Belton, men hun kan gierne være misundelig over Fanny, uden at finde Behag i dig. Kom an, tog Danby meget hurtig Ordet, skal vi gjøre et Væddemaal paa, at jeg ved nogle søde Ord skal faae hende saa smidig, at jeg kan vinde hende om en Finger; gamle Piger ere som løst Krudt, de sænger strax, men Himlen bevare mig fra at drage andre Fordele deraf end din Overbeviisning; thi jeg vilde heller tilbringe mine Dage i Neugate end leve med hende. At hun kan blive venlig og artig, sagde Belton, er ikke Tingen her trættes om, Væddemaallet maae derfor indrettes saaledes, at naar hun lader sig forstaae med, at hun gierne tog dig paa Ordet, saa kan du sætte din Fordring paa mig saa høyt, som du vil, men yttre

hun

Hun derimod større Bevaagenhed for nogen anden end dig, saa skal du være pligtig at giøre det for Lersøy, som jeg bad dig om. Top; det holdes; sagde Danby. Derpaa erkjendte de sig om deres fælleds Benner's Belgaaende, og Danby foreskillede Lersøy sin Ven, der meget vel fornøyet med hvad han havde hørt og seet af dette unge Menneske, og Bøddemaalet, som han havde giort, forlod London og begav sig til sit Hiem, med Løfte om at komme snart igien.

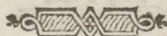
Danby tøvede ikke længe førend han vendte sine Batterier imod Miss Korlens Hierte, hvorved han ikke allene blev befriet fra hendes egne Siekkerier, men hun forsvarede ham end og imod andres Anfald. Lersøy benyttede sig af Leyligheden; han indtog strax sin Morbroders Plads hos Miss Fanny, og førend han selv vidste at han elskede hende, havde han, i den Tanke at lade hendes Fortienestier vederfares Ret, giort en formelig Kierligheds Erklæring, som heller ikke blev nogenstid besvaret, uden at de paa nogen af Siderne vidste det mindste deraf. Men lidt efter lidt blev Samtalen meere vigtig, indtil Lersøy gif saa vidt, at han en Dag paa det indstændigste bad Fanny om den Forsikkring, aldrig at tilhøre nogen anden end ham. Denne Begiering, der blev understøttet af de kierligste Øyeblik og de meest rørende Sætte, vaaagnede Miss Fannys Estertanke, der i samme Øyeblik foreskillede hende Lersøys og sin egen Forsatning, og viiste hende ved den, Umueligheden i at naae det, hun ikke længer kunde dølge for sig selv, at være hendes Hiertes høyeste Ønske. Hun kiendte sin Fæstet alt for vel til at vente sig noget af hende, og da

hun ikke troede at kunde gjøre mere Regning paa Danby i dette
 Tilfælde, saa slog hun sine taaresulde Øyne meget væmodi-
 gen hen paa Lersøy, og sagde med en bedrøvet Stemme: Af
 Lersøy! hvad har vi ikke handlet uforsigtig, og hvor ulykkelig
 har vi ikke gjort hinanden! O Himmel! raabte Lersøy, hvad
 meener De dermed, deylige Fanny? Jeg! jeg skulde gjort
 Dem ulykkelig for hvis Vel jeg med Glæde vilde udnytte min
 sidste Blodsdraabe. Forklar dem dog noyere, jeg kysvær dem
 derom! Behøver det nogen noyere Forklaring, sagde Fanny,
 da vi ikke længere kan tvivle om, at vi elsker hinanden? De
 elsker mig, fortræffige Fanny, sagde Lersøy, og jeg skulde være
 ulykkelig! Nej; dette Øyeblik gjør mig til det lykkeligste Men-
 neske paa Jorden. Ja; Lersøy, svarede Fanny, jeg elsker
 Dem, men min Kierlighed er grundet paa Høyagtelse; over-
 beviis mig om det samme paa deres Side ved at hæmme en
 Henrykkelse, som kun skikker sig for Romaner, naar Fornus-
 ten viiser os Umueligheden i at blive foreenede. Vi ere begge
 fattige Lersøy, og Aarsagen til vores Fattigdom bør være os
 alt for ærbørdig til at føre Klagemaal derover, siden de inde-
 holdt en lønlig Bebrejdelse, der er stridig imod vore Pligter.
 Vore Fædre skyldede os ingen anden Arvepart end den, de har
 efterladt os i en god Opdragelse; lad os af Naaden vi søger
 os den til Nytte paa, overbeviise dem, som vores Lykke be-
 roer paa, at vi ikke havde gjort et slet Brug af vores For-
 mue, om Skiebnen havde beskieret os nogen; og det kan vi
 ingen stærkere Prøve give dem paa, end at slye al Forbin-
 delse uden deres Samtykke. Men hvorfor, sagde Lersøy,
 skulde vi ikke kunde gjøre os Haab om at faae det, dyrebareste
 Fanny?

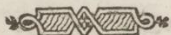
Fanny? Det er let at indsee, svarede hun, naar vi ikke vil smigre for os selv. Uden vore Venners Hielp, vilde vores Forbindelse drage Mangel og Elendighed efter sig; min Fæder er jeg fuldkommen overbevist om, gjør ikke det ringeste for mig, og de skylder deres Morbroder allerede saa meget, at det var uskionsomt at haabe meere af ham. Men han er god og ædelmodig; sagde Lersøy, hvorfor skulde han da nægte mig et blot Ja til at gjøre mig lykkelig? Hans blotte Ja var ikke nok dertil, sagde Fanny; jeg elsker dem alt for høyt Lersøy til at sætte dem blot for den nagende Græmmelse, at see en elsket Kone og uskyldige Børn at lide Mangel; thi om jeg endog selv havde Kræfter nok til at bære i deres Arme alle de Besværligheder Armoden har i Følge med sig, saa vilde jeg dog synke under Vægten af de grumme Bebrejdelser, at jeg havde gjort Dem ulykkelig. O Fanny! raabte Lersøy, hvor ilde kiender De mit Hjerter, dersom De troer, at jeg midt i den grueligste Forsætning kunde lade af at velsigne det Øyeblik da De var bleven min, end sige gjøre dem Bebrejdelser. Jeg bær ikke mindst Eviøl om, sagde hun, at jo Deres Edelmodighed vilde skaane mig for Dem, men desto ulykkeligere vilde den indvortes Overbeviisning om, at jeg fortiente disse Bebrejdelser, gjøre mig. Lov mig da i det mindst, sagde Lersøy, at De vil skaane mig for den dødelige Smerte, at see dem i en andens Arme. Min egen Lyksalighed, sagde Fanny, vil drive mig til at undsøge denne Ulykke saa længe mueligt er, men dersom Skiebnen og Omstændighederne tvinger mig dertil, saa er jeg langt meere at beklage end De. Alt hvad jeg derfor kan love Dem er dette, at min Høysigtelse og mine bedste

Ønsker

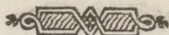
Ønsker for Dem og Deres Vel, skal følge med mig i Graven; og den eneste Trost i mine grumme Lidelser skulde være den, at see dem saa lykkelig, som de fortjener at blive. Al grumme Fanny! De elsker mig ikke! sagde Lersøy. Hvorvel var det ikke for os begge, om De sagde sandt! svarede hun med et dybt Suk; tog sit Forklæde for Øynene og skyndte sig i mueligste Hast fra ham.

Lersøy bad hende paa det bevægeligste at høre ham et Øyeblik endnu, uden at han dristede sig til at følge efter hende. Glæde og Smerte bemestrede sig hans Hierte vovelviis; thi Overbeviisningen om at være elsket, var ikke magtig nok til at døve Fornuftens Stemme, der tydeligen i hans Barm igien tog hvert et Ord Miss Fanny havde sagt ham, men denne nye Prove paa hendes ædle og rigtige Tænkemaade forøgede hans Kierlighed til hende, og han fandt en ubeskrivelig Belyst i at overlade sig ganske til den, isteden for at arbejde paa at undertrykke dens Hæstighed. Haabet, som er alle Kummerfuldes troe Stalbroder, undlod ikke heller at troste ham med den Forestilling, at de begge vare unge, og at Tiden kunde gjøre en stor Forandring i deres Forsætning, naar de bevæbnede sig med Taalmodighed og Standhaftighed til at oppebie den. Hans Beslutning blev i Følge deraf denne: at han vilde elske Fanny indtil hans Dods Time, men tillige søge at dolge sin Kierlighed for alle Menneskers Øyne, og ved den nøyagtigste Lydighed og den sømmeste Hengivenhed stræbe efter at sætte sig alt meere og meere i Gunst hos sin Morbroder.

Miss Forley brystede sig ikke lidet af den indbildte Triumpf hendes Indigheder havde erholdt over Fannys, ved at have draget Danbys Opmærksomhed fra hende til sig; og endskjønt hun ikke satte mindste Pris paa denne Erobring, men beløe hans Daarlighed i sit Hierte, saa drev hendes Forsængelighed hende dog til at tage imod ham paa saadan en Maade, og at besvare hans søde Ord og smigrende Lovtaler over hendes Fuldkommenheder med slige Dyekast, at den gode Danby meere end engang var paa Veye at skrive sin Ven til og begiere Veddemaalet betalt. Men da alle hans Forsikringer vare satte saaledes paa Skrue, at de hverken øskede et udtrykkeligt Evar eller gav hende noget vist til at holde sig ved; saa kunde han heller ikke snappe noget op i hendes Tale, der gav tydeligen at forstaae at hun ventede, eller ønskede sig Tilbudet af hans Haand. Vel var det ham lidet anstødeligt, at hun strax spurgte efter Lersøy, naar han ikke bragte ham med sig, og at hun meere end engang forlod ham midt i sin Tale, for at tage imod hans Systerson, men da det ikke manglede ham meere paa Forsængelighed end hende, saa udtolkede, han hendes Opmærksomhed for Lersøy, som en Følge af hendes Godhed for ham, og en lønlig Forsikring, at Lersøy intet fulde tabe ved den Forbindelse, der i Danbys Tanker var Miss Forleys høyeste Dnske. Ingen Fortolkning kunde nogensinde være urigtigere; thi Sagens rette Sammenhæng var den, at Miss Forley var dødeligen forelsket i Lersøy og havde fuldt og fast besluttet at kaste sig med hendes heele Formue i hans Arme, som hun var vis paa, at han med største Henrykkelse vilde aabne til at tage imod hende. I den Agt og Verbødighed han

viste

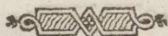

viiste imod hende, som Fannys Fæst, blev hun en frygt som Kierlighed vaer, og hun var ofte paa Beye at give Danby sin Affkeed, siden der i hendes Tanker, intet andet end Erbødigheden for en Morbroder holdt Lersøy fra at kaste sig for hendes Fodder og med Laare-Strømme at anholde om sin brændende Kierligheds Belønning. Men da hun paa den anden Side frygtede for at miste Lersøys Selskab om hun opirrede Danby, saa foresatte hun sig at tage den første bequeme Lejlighed iagt, til at opdage ham sine Hensigter med den største Lemfældighed.

En Estermiddag da han drak The med hende allene, og hun rakte ham sin Koppe, tog han hendes Haand, kysede den adskillige Gange, kaldte den et stykke Alebasi, der kunde være et Lønder for det koldeste Hierte, og prisede med et dybt Suk det Menneske lykkelig, som hun vilde bæere med den. Denne Lejlighed syntes Miss Forley at være al for skion til at lade gaae unyttet bort; Hun umagede sig altsaa for at blive rød; slog Dynene ganske blyefærdig mod Jorden; pillede paa sine Sløyfer med en barnagtig Ustyldighed, og sagde med en paatagen Forvirring: Din Herre! det var forgiæves . . . om . . . om jeg vilde nægte . . . at jeg ikke forstod . . . eller ikke længe siden havde læst i deres Hierte, men om endog mit Hiertes Attraae svarede til Deres, som det maaskee gjør, saa beder jeg Dem dog selv nøye at overveje, om der ingen Hinder, og endog en uovervindelig Hinder er os i Beye, til at følge de søde Drifter, der arbejder i vores Barm? Hvorledes Miss! sagde Danby med Angestens Sved paa Panden over
denne

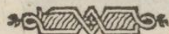
denne Begyndelse! Hvad skulde kunde være til Hinder
Tilgiv mig, min Herre, sagde Miss Forley, at jeg salder
Dem ind i Talen; jeg veed alt hvad De kan sige mig, at vi
ere hinandens Liige i Stand og Formue, at vi har suldkom-
men Raadighed over os selv til at giøre og lade alt hvad vi
lyfter; men har De tænkt paa, at de har en Syster, Søn og
jeg en Broder, Daatter og hvad der skulde blive af Dem naar
vi giftede os, og bekom nærmere Paarørende? Som hun sagde
det, holdt hun Haanden for Hynene for at skjule den Und-
seelse, som denne Tanke forvoldte hende. Jeg maae reent ud-
tilstaae min Ubetænkksomhed Miss! sagde Danby smilende,
jeg har vandt mig alt for meget til at lade hver Dag have
sin egen Plage, at jeg skulde have ndregnet hvor stærk Ver-
den maatte blive formeeret af os. Det er saa almindelig en
Følge af Egteskanden, sagde Miss Forley, at man ikke kan
undslaae sig for at tænke paa den; og da det som kommer fra
Hiertet stedsse gaaer til Hiertet igien, saa maatte det ogsaa
blive en nødvendig Følge, at Lersøy og Fanny kom til at lide
derunder. Deres Systersøn er et saa smukt, beskedent og
fornuftigt ungt Menneske, at jeg vilde giøre mig en stedsse-
varende Bekyrdelse af at have været Medskabet til at forspilde
hans Lykke, og hvad Fanny anbelanger, saa endskjønt hendes
Fader ikke har fortient det af mig, saa kan jeg dog ikke over-
tale mig til at slaae Haanden af hende. Hvad hun er bleven
til har hun mig at takke, jeg har dannet hende og staaet hen-
de i Moders Sted, fra det hun mistede sin, som Corrig
over hendes Mand's ryggesløse Levnet lagde i Graven, og end-
skjønt han med Glæde havde seet det Hull, som jeg skulde
puttes

puttes i for at faae mit med til at sætte over Styr, saa
 tænker jeg dog ikke nedrig nok, til at lade hans Barn gaae
 hielpelos og forladt i Verden. Ney; tvertimod, sagde Dan-
 by, De giver Verden sligt et Beviis paa meere end moderlig
 Omhu for en Broder-Daatter, at De bestemmer mange
 Forældre; thi om jeg har fattet deres Meening ret, saa er
 det den, at vi af Kierlighed til vores unge Paarørende skal be-
 qvemme os til at blive i den eenlige Stand? Ingenlunde min
 Herre, sagde Miss Forley, men jeg vil sige Dem hvad jeg
 troer, at vi bør giøre for Dem. Jeg er fuldkommen over-
 beviist om, at deres Kierlighed til mig ikke i mindste Naade
 grunder sig paa egennyttige Hensigter, men at det er eene og
 allene Besiddelsen af min Person, som De attraaer. Heele
 Verden siger, at Fanny er mit udtrykte Billede, det kan alt-
 saa ikke falde Dem vanskeligt at forflytte Deres Tilboyelighed
 fra mig til Hende, og dersom dette Forslag staaer Dem an,
 saa skal hendes Haand høre Dem til, men uden Medgift; thi
 hun eyer intet i Verden; og jeg kan ikke give hende noget,
 siden jeg, for at holde Kersy skadesløs for det, som han taber
 ved Deres Siftermaal, vil give ham min Haand og heele
 Formue, og elske Dem i ham, som De paa Deres Side kan
 elske mig i Fanny. Hvor sijn en Sminke end dette Forslag
 var overdraget med, saa kunde Danby dog ikke staae et Oyeblif
 i Tvivl om, at det var en ordentlig Kurs han bekom; og i
 hvor meget det end krænkede hans Forsængelighed, at see sig
 sat tilbage for Kersy, saa besluttede han dog ikke at lade sig
 mærke dermed, men spurgte hende i en meget ligegyldig Tone:
 om hun havde betroet dette Forsæt til nogen? Ney; svarede
 hun;

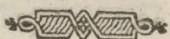
hun; men dersom De vil have den Godhed, at give Lersy et Bisk desangaaende, saa tvivler jeg slet ikke om, at han jo med Henrykkelse vil føre sig det til Nytte; og Fanny vil jeg derimod gjøre den store Lykke bekiendt, som hun har min Omfjorsorg at takke. Deres Befalning angaaende Lersy; sagde Danby, skal jeg rigtig efterkomme, men De gjør mig Dem høyligen forbunden om De ikke vil sige det ringeste herom til Miss Fanny, siden jeg har mine gyldige Aarsager til at ønske at hun maatte være ganske uvidende om Sagen, naar jeg gjorde hende Tilbudet af min Haand. Hun lovede ham det, og da der strax efter kom nogle af Miss Forleys Bekjendtere til hende, saa forsøede Danby sig til sine egne Værelser for der at anstille sine Betragtninger over den Kurv, man havde kastet med at give ham førend han endog havde gjort noget Andrag; og han begyndte herover at holde Zeltons Forsillinger for at være meget bedre grundede, end en Ciceronisk Deltalenhed Dagen forhen havde kundet overtøye ham om.

Morgenen derpaa kom Lersy meget tillig ind til ham for at spørge, om hans Morbroder havde noget imod, at han paa nogle Dage tog paa Jagt med en god Ven? Danby svarede: at han var ham forbunden for hans Opmærksomhed i en Sag, hvori han alletider fridt kunde følge sin Lyst, og ønskede ham en lykkelig Rejse og al muelig Fornøjelse; hvorpaa Lersy saade ham Farvel og bad tillige, at han vilde formelde hans Hilsen til begge Damerne, siden det var for tillig at gjøre dem selv sin Opvartning. Danby lovede ham det, og var meget glad over den liden Opsættelse han fik i

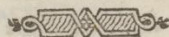

Løstets Guldbyrkelse, som Miss Forley ventede paa; siden han endnu ikke var eenig med sig selv hvorledes han vilde handle i denne Sag. Wæddemaaliet var tabt; og saa nær som denne Tilstaaelse end gik hans Egenkierlighed, saa var han dog alt for redelig til at søge Udfugter, eller undslaae sig for Betalingen, men han havde foresat sig, at Lersøys Forhold skulde bestemme hans, og efter Maaden, som han tog imod Miss Forleys Tilbud paa, vilde han først tage sin endelige Beslutning. Han indsaae meget vel, at hendes Formue var en stor Fristelse for et ungt Menneske, der, hans Gage uberegnet, havde intet andet at forlade sig paa, end en Morbroders Gunst, der endnu var halv fremmet for ham; men da Lersøy hverken leed Mangel, eller ved en ordentlig Opførsel havde at frygte for den i Fremtiden for sin egen Person, saa syntes ham, at den ikke fortiente at blive lykkelig, der, før at naae det Overflødige, kunde sælge sin Frihed og binde sig til et Fruentimmer, som han hverken kunde elske eller ære.

Han forrettede Erindet, som Lersøy havde overdraget ham, meget troeligen; men Miss Forley, som var sig et ganske andet Budskab ventendes, fattede paa Dyeblikket Mistanke om at det var et Paafund af Danby, der af Jaloufie og Misundelse over det Fortrin hun gav Lersøy havde sendt ham bort, og hun kunde neppe bære sig for at giøre ham de bitterste Brevdelsler. Frygten for at giøre sig en Mand til Fiende, der kunde lægge saa meget i Vejen for hendes Giftermaal, tvang hende til at holde gode Wiener indtil Tiden var ude, som Lersøy havde bestemt til sin Tilbagekomst, men da han
imod

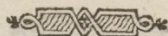
mod Formodning blev opholdt nogle Dage længere, siden han paa Hiemvejen havde besøgt Welton, der ikke vilde slippe ham saa hastig, saa blev hendes Tvivl forsøget, og hun besluttede at fritte Fanny ud, om Danby havde giort hende nogen formelig Erklæring; thi saa fremt det ikke var skeet, troede hun at have et fuldkommen Beviis paa hans Falskhed. Hun be- fandt sig ikke saa snart allene med Fanny førend hun satte sit Forsæt i Værk, og da hun var opbragt og ærgerlig, saa sagde hun i en meget bebrejdende Tone: Jeg havde dog ventet mig saa megen Erkiendtlighed af dig Fanny for mine beviiste Velgierninger, at du kunde betroe mig de Forslag en Elsker gjorde dig, endstient du bildte dig ind at være for Klog, til at have mine Raad nødvendig. Persen, som aldrig var langt fra Fannys Tanker, forestillede sig strax hendes Indbildning, som Elskeren, hendes Fæster talde om, den herligste purpur Farve overdrog hendes Kinder, og hun svarede i den yderste Forvirring: Hvilken Elsker! Hvad meener De herte Fæster? Hvilken Elsker! sagde Miss Forley meget haanlig, har Miss saa stort et Antal af Tilbedere, at hun ikke kan hitte Næede i dem? Det er jo ogsaa en ganske naturlig Følge, at de anseelige Mibler hendes liderlige Fæder har efterladt hende, og den store Kundskab en Besiesæder, der gik i Barndom, har indpræntet hende, maae trække Frierne i Skoffetal til Huuset, saa man ikke kan have Døren lukket for dem. For alt det Dem kiert er, beste Fæster, saade Fanny, og svømmede i Taare, saa staa min Fæders Afse; hvad Teyl han end kan have haft, saa har jeg ham mit Liv at takke, og det er min Pligt, baade at elske og ære hans Minde. Hvilke herlige

Sentenker fik de ikke Lejlighed til at anbringe der, Miss! sagde Miss Forley; men jeg er slet ingen Elsker af moralske Forelæsninger, og endnu mindre taaler jeg Trettesættelser af saadan en ung Tøs, i hvor jirtlige de end maatte være ikklædte. Stig mig derfor kun ligesvem, hvad jeg forlanger at vide, og lad Svaret paa det Tilbud der er gjort dig, bevidne den Forstand, som du søger saa meget at gjøre dig til af. Der er intet Tilbud gjort mig, svarede Fanny, og altsaa har jeg heller ikke kundet besvare det. Hvad, sagde Miss Forley, har Herr Danby ikke tilbuden dig sin Haand? Nej; i Sandhed ikke, sagde Fanny, meget glad over at være sluppen ud af Drømmen, og befriet fra at træde Sandheden for nær, der siedse laae paa hendes Tunge. Han har aldrig, blev hun ved, sagt mig andet end de almindelige Flatterier, der siges til alle unge Piger. Har den gamle Mar da villet spille Giel med mig, sagde Miss Forley, jeg skal ikke saa snart faae Dye paa ham, førend jeg skal spørge ham, hvad hans Hensigter var med den Aftale, han tog med mig angaaende eders Giftermaal, og den af eder, der saa har faaet mig til at løbe med Riumstangen, skal det vist ikke blive glemt. Dersom De har mindste Godhed for mig, sagde Fanny, dersom mine Sukke og Taare kan bevæge Dem til at føle Medynk over mig, saa gjør det ikke, men tillad mig i det Sted, om han endnu har de samme Tanker, at undslaae mig for at tage imod et Tilbud, der vilde gjøre mig til det ulykkeligste Menneſte paa Jorden. Har du tabt din Forstand? raabte Miss Forley; eller hvad tænker du vel, at du ikke med begge Hænder griber efter sig en Lykke, som du aldrig kunde haabe, at der vilde falde i

dit

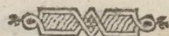
dit Løb; thi hvor mange meener du vel, at der ere daarlige nok til at belæsse sig med en nogen Slut? Jeg veed jeg er fattig, svarede Fanny med et dybt Suk, men de store Forbindtigheder, som jeg maatte skylde min Mand, gjør mig det til en Umuelighed at indgaae en Forbindelse, hvori jeg ikke til en slags Siengjeldelse kunde med Haanden give Hjertet, og det kan Danby aldrig faae. Ikke det? sagde Miss Forley, ey ja, hvor høyligen er han ikke da at beklage! Dette ypperlige Klenodie maae der vel udmerkede Gaver til at fortiene; som for Exempel, Lurevels; ham er det nok, at dette dyrebare Hjerte onsker at overgive sig? Jeg onsker mig intet andet, svarede Fanny, end at tilbringe min Levetid hos Dem, og at gjøre mig værdig til Deres Beskyttelse ved den noyagtigste Lydighed i at efterkomme alle Deres Befalninger, for saa vidt som det staaer i min Magt. Men jeg, sagde Miss Forley, onsker intet høyere end at blive befriet for den besværlige Byrde at underholde andres Børn. Jeg vil gjøre alt hvad jeg kan, sagde Fanny, for at fortiene min Underholdning, giv Deres Kammerpige sin Afsked, jeg vil med Fornøyelse beklæde hendes Plads, og opvarte dem med den yderste Omhu og Gliid. Det er et Forslag, sagde Miss Forley, hvis List ikke blinder mig, og du vover slet intet ved at gjøre det, siden min egen Hæder forbyder mig at gjøre min Broder Daatter til min Kammerpige. Du kan altsaa betænke dig paa, enten du vil ægte Danby eller see at hielpe dig selv fort i Verden; thi jeg kan ikke beholde dig længere, og da jeg sætter Valget til dig selv, saa kan du ikke sige, at jeg misbruger min Ret til at tvinge dig. For Himlens Skyld, sagde Fanny med opløstede

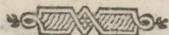
Hænder, for min Bestefaders dyrebare Mindes Skyld, der paa sit yderste bad dem drage Omsorg for mig, saa forskyd mig ikke! Beste kiereste Fæster! Men raser du Pige, sagde Miss Forley, eller kan du ønske dig større Lykke og Velstand, end den Danby vil sætte dig i? Og paa det du ikke skal troe, at jeg vil true dig til at tage ham, saa vil jeg sige dig, at Marsagen, hvorfor jeg ikke kan beholde dig længere hos mig, er den, at jeg gifter mig, og jeg har seet alt for mange bedravelige Exempler paa de Ulykker det har kommet affæd imellem unge Egtefolk, at der paa een af Siderne har været Vaarørende i Huuset, til at sætte mig selv blot for dem; og det var en lige saa latterlig, som daarlig Paastand, at jeg skulde opofre min egen Lyksalighed, for at rette mig efter andres Grillen. Hun havde neppe det sidste Ord af Munden, førend hun var ude af Stuen, og overlod Fanny til Betragtninger, der hverken vare trøstelige eller behagelige.

Danby havde ikke undladt at sende sin Ven en noyagtig Efterretning om heele Samtalen med Miss Forley. Han tilstod, at han havde tabt Væddemaalet, og sagde sig at være lige saa villig som skyldig til at betale det, saa snart han var kommen i Erfaring om, hvorledes Miss Forleys Tilbud og Penge stode Lersøy an. Dette Brev havde Belton faaet førend Lersøy kom til ham, og tog altsaa Leylighed at bringe de Skionne paa Tale, som han var saa lykkelig at være i Huuse med. I sin Elskedes Gravørelse kan en Elsker ingen større Fornøjelse nyde end at tale om hende; Miss Fannys Davn og Berømmelserne over hendes Guldkommenheder laae
altsaa

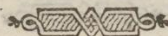
altsaa Lersøy saa idelig paa Tungen, at Belton meget let merkede, at han var hiertesødt, og denne Opdagelse meddelede han Danby i et Brev, som han bad Lersøy bringe ham. Lersøy var ikke saa snart kommen Hiem ferend han gik ind til sin Morbroder, for at spørge ham, hvorledes han befandt sig, og overlevere ham Brevet. Danby læste det, og efter at han havde talt adskilligt med ham angaaende Belton og hans Familie, saa sagde han: Jeg er i din Fraværelse kommen paa et besynderligt Indfald: Jeg overvejede, at du er opdraget paa Landet og Kiender følgerigen lidet eller intet til de Farer og Forsørelser, som et ungt Menneske er underkastet i denne store By, og jeg fandt intet tryggere Middel til at sætte dig i Sikkerhed for dem, end Egtstanden. Hvad tykkes dig herom, har du Lust til at gifte dig? Dette uventede Spørgsmaal satte Lersøy i en saa yderlig Forvirring, at han hverken kunde følge den, eller svare hans Morbroder. Sael aabenhjertet med mig, blev Danby ved, maaskee du har en Afstye for denne Stand? Ikke i mindste Maade, svarede Lersøy, tværtimod, jeg anseer den med Verbodighed, og troer, at den største jordiske Lyksalighed nydes i en Forbindelse, hvor fælleds Kierlighed, fælleds Agt og Overenssiemmelse i Tilbøieligheder og Tænkemaade knytter Baandet. Men en Hunsfaders Pligter ere saa mange og store, at jeg er bange for jeg er for ung til at paatage mig dem, og derforuden er jeg heller ikke i den Forsatning, at jeg kan gjøre en Kone lykkelig. Men saa kan hun gjøre dig det, sagde Danby; thi mere end een ung og velskabt Karl har haft en riig Arving at takke for sin Lykke. Af alle sammelige Maader til at gjøre Lykke paa,

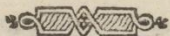
sagde Lersøy, var denne allermindst efter min Smag. Jo større Lighed der er imellem de to Personers Forsatning, som indaaer denne vigtige Forbindelse, jo lykkeligere maae de efter mine Tanker blive; men skal den ene skylde den anden Forbindligheder. saa synes mig, at det er meere overensstemmende med Standens Natur, at Forvrigtelsen er paa Konens end Mandens Side; fordi Forbindlighedernes Vægt høyer Hiertet til en slags Efteraivenhed, og jeg holder den Mand høyst ulykkelig, der maae see igiennem Kinare med mange Ting, som han ønskede sig anderledes, af Frygt for, at hans Kone skal behynde ham Uerkendtsliighed og lade ham høre, at han har hendes at takke for sin Velstand. Du sætter en artig Smilke paa din Kræsenhed, sagde Dandby smilende; men veed du vel, at en viss Mand danner sin Indbildnings Kraft efter sine Omstændigheder. Betragter du altsaa Egteskanden som en Vagt, to Personer indgaaer for tilfældes Lyksalighed at gjøre begaæs Formue til et Fællesskab, saa er det i sig selv ligeaensdiat, hvilken af dem, der har bragt meest med sig, naar de kun i Fællesskabet nyder lige Fordeel af det. Man seer desværre alt for mange Familier, der trykkes af Armod; men dersom din Sats blev almindelig, saa maatte enten deres Antal blive ulige større, eller og Verden meere end halv øde; thi naar en Mand, der selv har intet, tager en Kone, der er i samme Tilstand, saa bygger de Elendighed og gjør sig selv ulykkelige. Jeg taler ogsaa kun om mine egne Følelser i denne Post, sagde Lersøy, og efter Deres Befalning at sige Dem mit Hiertes Meening, og den er ganske oprigtig, at jeg med Glæde vil skylde min Kone min

min Lykfsalighed, men ikke min Velstand. Men veed du vel, sagde Danby, at disse Griller kan giøre Hinder i din Lykke? Jeg haaber ney, svarede Lersøy; Deres Godhed har sat mig i den Stand, at jeg for min Person kan leve anstændig, og vil da Skiebneen nægte mig Egtestandens Behagelighed, saa faaer jeg at trøste mig ved, at jeg ogsaa undgaaer dens Plage. Havde du valgt dig en anden Vey end den du er i, sagde Danby, saa kunde du sagt det, du siger, med større Tryghed, men da næsten ved hver Parlements Slutning enten hverves eller aftakkes Troupper, saa staaer du idelig Fare for at sættes paa halv Gage, og af den Aarsag giørde jeg mig en Kornnølse af, at foreslaae dig en Brud, som du synes at have megen Nøt for, og har en anseelig Medgift, som hun vil forskrive dig i Egtestabs-Pagten. Vil De tillade mig, saade Lersøy, at spørge Dem, hvem dette Fruentimmer er? Miss Forley, svarede Danby. Miss Forley! raabte Lersøy ganske forbausset; ney! det er ganske umueligt, om jeg ogsaa var i den yderste Armod. Hvad Indvendninger har du da imod hende, spurte Danby? Det var meere end tilstrækkeligt nok, sagde Lersøy, om jeg ikke havde meere end denne: at jeg derved berøvede den elskværdige Miss Fanny det eneste Haab hun har i Verden, og denne Umenneskelighed kan jeg ikke giøre mig skyldig i. For Miss Fanny, sagde Danby meget koldfindig og hæftede Øynene paa Lersøy, kan du være ganske ubekymret; thi jeg wæter hende. De kære Morbroder, sagde Lersøy saa bleg som et Ligg, wæter De Fanny? Det er Aftalen med hendes Fæster, sagde Danby, den gode Belton har i mange Aar forgiæves plaget mig, om at træde i Egtestanden;

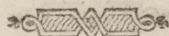

standen; og da jeg har mærket, at mange af hans Spaadom-
 me ere trosne ind, saa frygter jeg at den, om de mange
 Uensligheder, som den er underkastet, der i Alderdom og Svag-
 hed mangler Fruentimmer Tilsyn og Pleye, maatte træffe ind
 med. Jeg troer at have funden saa huusligt, søyeligt og
 medlidende et Sindelag hos Fanny, at jeg haaber, hendes
 Omgang skal forsøde mig den tilstundende Alders Besvær-
 ligheder, og tænker du, at jeg har bedraget mig deri? Nej;
 langt fra; svarede Lersøy, De har kun ladet Miss Fannys
 Fortienester vederfares Ret, hvilke Besværligheder skulde ikke
 hendes Omgang forsøde! Hvilke Smærter skulde ikke hendes
 Omhu og Pleye hushvæle, og med hvilken Villighed vil hun
 ikke opfylde sine Pligter, der sidse er Rettesnoren for alle hen-
 des Handlinger! Det er mig underlignen kiert, at du bifalder
 mit Valg, sagde Danby; men hvad er din Beslutning an-
 gaaende Miss Forsøy? Den kan umuelig blive til hendes For-
 deel, svarede Lersøy; naar man foreskifter sig hendes Broder-
 Daatter. Jeg vilde dog ikke gierne bringe hende et tydeligt
 Nej, sagde Danby; thi da jeg bad hende om Fanny; var
 Wilkaaret ved hendes Samtykke, at jeg skulde give dig hende
 isteden, og at hun vilde holde dig skadesløs for det, du mi-
 stede ved de Fordeele jeg bevilgede Fanny. Det kan hun let
 gjøre, sagde Lersøy; thi jeg har ingen Ret til Deres For-
 mue, og sætter ikke saa stor Priis paa Rigdom, at hendes
 Kunde friste mig til at kisse den saa dyrt. Men dersom De-
 res Lyfsalighed berøer derpaa, dersom hun ikke uden paa dette
 haarde Wilkaar vil opfylde deres Ønske, saa er jeg villig
 at bevidne Dem min Kiærlighed og Erkiendtlighed ved dette
 grumme

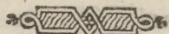
grumme Offer. Kort sagt min Skiebne staaer i Deres Haand, bestem den, som De selv finder det for godt. Jeg besidder ikke saa megen Egenkierlighed, sagde Danby, at jeg skulde giøre dit unge Liv ulykkeligt for at giøre mine saa Dage behagelige; tag altsaa kun de Fordeele som Miss Forleys Tilbud kan forskaffe dig lidet noyere i Betragtning, og begegne hende imidlertid paa en Maade, der hverken binder dig eller viiser Koldindighed imod hende; og naar du da har taget din endelige Beslutning, saa overlad mig Omhuen at giøre hende den bekiendt paa en god Maade, ifald den ikke bliver hende gunstig. Det bliver den vist ikke, sagde Lerscy, med mindre de kræver det af mig; men da jeg er pligtig i alle Ting at handle efter Deres Behag, saa vil jeg ogsaa stræbe at omgaaes hende paa den Maade, som de finder for godt.

Derpaa forlod han Danby, der i sit Hierte var langt bedre tilfreds med Lerscys Tale, og Tænkemaaden den bevidnede end han havde ladet sig merke. Vel havde han gierne seet, at han reent ud havde tilstaaet ham sin Kierlighed for Fanny; men det Offer han saa ædelmodigen bragte ham af sin egen Tilboylighed, og de haarde Vilkaar, hvorved han vilde forvise en Medbeylers Lyksalighed, som han elskede og ærede, forsagde Danbys Kierlighed til ham i saadan en Grad, at den ikke gav den faderlige det mindste efter. Miss Forley, der ikke havde megen Tid at spille, magede det saa, at hun endnu samme Dag fik Leylighed til at spørge Danby, om han havde efterkommet sit Løfte, og hvorledes Lerscy var bleven til Mode derved? Overmaade forvirret og forundret, svarede
Danby,

Danby, men enten det var af Glæde over en saa uventet Lyfsalighed, eller af Mistillid til mig, som jeg kunde merke, at han i sit Hierte holder for sin Medbeyler, det skal jeg ikke kunde sige. Begge Deele har formodentlig bidraget dertil, sagde Miss Forley; men hvad sagde han? Hvorledes udtrykte han sig? Fortæl mig det altsammen. Han sagde, saarede Danby, at jeg ventelig sandt Fornoyelse i at skiemte med ham, at han kiendte sin egen Mangel paa Fortienester alt for vel til at troe, at sliig en Lyfsalighed kunde være ham beskieret, og var desuden endnu for ung, til at indgaae saa alvorlig en Forbindelse; Friheden var alt for kostbart et Klenodie, til at skille sig saa hastig ved det; og meget andet af samme Indhold, alt efter som de Foresillinger vare, som jeg gjorde ham. Men er han dog ikke overmaade elstverdig? raabte Miss Forley; og fortienester han ikke den Lykke, jeg har tiltænkt ham? Saa velstakt, saa takkelig og indtagende, som han er, og endda sætte saa liden Priis paa sig selv; og bære saa stor Tvivl om sine egne Fortienester? Det kommer tildeels deraf Miss! sagde Danby, at han er opdraget paa Landet; Hovedstadens unge Herrer tænker ganske anderledes i den Post, og ere intet mindre end tilbageholdne. Deri har De fuldkommen Ret, sagde Miss Forley, men derfor bliver det ogsaa nodvendigt at omgaaes Lersøy paa en anden Maade. Jeg vil altsaa ved at forekomme ham i alle Ting, og ved tusende smaa Gnist-Beviisninger søge at sætte Moed i ham og bringe ham til at fatte bedre Tanker om sig selv. Gjør for Himlens Skyld ikke det, om De ellers vil følge mine Raad, sagde Danby, Lersøy har haft alt for store Beviiser paa Deres besyn-

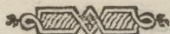
Beslynderlige Gaver til at slemte, og veed, at den fineste Digtighed kommer til korte ved at binde an med dem; hans Beskyndhed kan altsaa let bringe ham paa de Tanker, at de holder sig op over ham, og at deres Gunst-Beviiisninger sigter til at drive Spot med ham, især om Lurevel, der troer, at hvor han er tilstæde kan ingen have Dyne uden for ham, tog Deres Høfligheder i den Forstand, og begyndte at bryde Lerssey. Der er noget i det De siger, sagde Miss Forley, men hvorledes skal vi da bære os ad med ham, naar han ingen Tillid har til Deres Ord, og drifter sig ikke selv til at tale? Det jævner Tiden, sagde Danby; men da jeg har holdt mit Løfte i Henseende til Lerssey, saa haaber jeg, at De nu har den Godhed at forskaffe mig Lejlighed til at tale i Genrom med Miss Fanny, og forsøge min Lykke hos hende. Det er billigt, svarede Miss Forley, vil De altsaa i Morgen Formiddag tage Froekost med os; thi paa den Tid er jeg mindst Besøgelser underkastet, og selgeligen den beqvemste til at tale allene med hende. Men jeg varer dem ad, at De faaer en haard Hals at drages med; det er ret hendes Faders Sind op af Dage, hvad hun vil det vil hun; der er kun den Forskiel imellem dem, at Faderen vilde have alle Ting drevet igiennem med Trodsighed og hun ved Bønner og Taare. Dersom De altsaa seer hende spille en fortviolet Heltindes Rolle i en Roman, saa lad Dem kun ikke affrække derved; det er et Barn, som slet ikke kiender sit eget Beste, naar hun kommer til bedre Forstand, saa vil hun ogsaa indsee, hvor meget hun har Dem at takke. For at gjøre mig den Tillid værdig Miss! sagde Danby, som De beærer mig med ved at betroe saa dyrebare
et

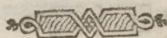
et Klenodie til min Baretægt, skal jeg af yderste Formue arbejnde for hendes Lykke, og jeg haaber at mine Dnsker ikke skal findes saa stridige imod Miss Fannys, som De synes at være forviffet om. Det skal være mig meget kiert for os alle, sagde Miss Forley, men jeg sætter nu, at jeg i denne Post har giettet rigtigere end De, skal vi da, som gamle og forstandige Folk, lade os skrive Regler for af et par Børn, som ikke veed hvad der er tieligst til deres eget Vel; det synes mig dog var alt for latterligt? Deri er jeg eenig med Dem, sagde Danby; men hvad Middel meener De vel, at vi i saa Fald skulde betiene os af? Det skal jeg sige Dem min Herre, sagde Miss Forley; vi vil lade begge Egteskabs-Contracterne giøre færdige, og naar det er skeet, vil vi i Kraft af den Ret, Gud og Naturen har givet os over dem, befale dem at underskrive, og det uden at giøre mange Omsoeb. Det Raad er ypperligt, svarede Danby, og kunde sikkert ikke optænkes, uden af Miss Forleys Forstand og Standhaftighed; men De burde dog viise lidet meere Medlidenshed imod mig, og ikke, ved at legge alle Deres ypperlige Egenskaber i sin sulde Glands for Dagen, giøre mig endnu meere misundelig over min Synterson end jeg allerede er. Tie stille dermed, min Herre, sagde hun, De veed jo vel, at jeg elsker Dem i ham. Det er en svag Trost; svarede Danby og sukkede.

Med denne Aftale blev det, og Dagen derpaa indfandt Danby sig ved Froekost-Tiden hos Miss Forley. Det første Fanny saae ham begyndte hun at stielve fra Top til Taae; thi da hun aldrig havde seet ham der paa den Tid forhen, saa

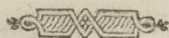
merkede

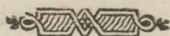
merkede hun strax hvad det vilde sige. Miss Forley udtømmede al sin Vid og Veltalenhed, for at giøre Samtalen munter, og drage Danbys Opmærksomhed fra Miss Fannys Berægtelser, der vare alt for kiendelige til at de kunde undgaae hans Agtsomhed; og som hun dog selv forsøgede ved de truende Dyekast, som hun nu og da gav Fanny, især naar hun troede at blive Meddylk vaer i Danbys Dyne. Det første Froekosten var forbi, forlod Miss Forley dem under Forebending af hushlige Forretninger, og befalede Fanny at holde Herr Danby med Selskab til hun kom igien. Da hun var borte hæftede Danby sine Dyne nogen Tid paa Miss Fanny, uden at sige et eneste Ord. Det syntes, som om den qualende Kummer, der saa synlig arbejdede i hendes Barm gif over i hans, indtil han langt om længe tog sig en Stool, flyttede den tæt op til Fannys, og med saa sagte en Stemme, at det var umueligt at høre Ordene, om nogen stod paa Luur, sagde han: Den søde Forvirring, deylige Miss Fanny, som jeg bliver vaer hos Dem, overtyder mig om, at Deres Fasiel ikke har været saa taus, som hun lovede mig; men denne Forvirring der foreger deres Yndigheder, er blandet med en Angest, der gaaer mig lige ind i Sielen. Frygt ikke for mig elskværdige Miss; men betragt mig som Deres beste og sande Ven, som en Mand, der af yderste Kræfter vil stræbe at giøre Dem saa lykkelig, som De fortjener at være. Stig mig derfor uden mindste Forbehold alt hvad der gaaer for sig i Deres Hierte; hvad er Ursagen til disse Taare? Hvad volter Dem denne heftige Kummer? Min gruelige Forsatning min Herre! svarede Fanny, og den besynderlige Tilstaelse, som Pigt og
Dyd

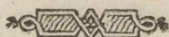
Dyd tvinger mig til at giøre Dem. Jeg erkliender med den oprigtigste Taknemmelighed den Døde, De beviiser en faderløs Pige, der er venneløs og uden Beskyttelse og Beskiærmelse; men jeg tilstaaer Dem tillige, at jeg finder mig Deres Godehed og Haand uærdig, siden jeg intet Hierte har at giue Dem til Bederlag. Mit hører mig desværre ikke meere til, dog maae De ikke tænke, at jeg har indvilket mig i nogen Kierligheds Handel; min heele Forsælse bestaaer i at have været for tryg, og ikke noye nok undersøgt de første Indtryk, som det elskværdigste Mennesses Fortienester gjorde i min Darm, og Marsagen til den Behag jeg fandt i hans Omgang. Jeg elskede altsaa forend jeg engang troede at staae Fare for denne Ulykke; men jeg merkede det ikke saa snart, forend jeg til Straf for min begangne Uforsigtighed fordomte mig selv til alle de Piinsler en haabeløs Kierlighed har i Følge med sig. Ikke heller maae De troe min Herre! at jeg ved denne Beskiændelse søger at faae Dem til at forandre Deres Forsæt, som vilde bringe min Ulykke til den høyeste Spidse, men uagtet al den Fare jeg ved denne laabenhiertebe Tilstaaelse sætter mig blot for, har jeg dog troet at skylde baade Dem og mig den, for at staae mig for den evignagende Bebreydelse at have bedraget Dem, ved at lade Dem blive uvidende om mit Hiertes Beskaaffenhed. De skal aldrig faae Lejlighed til at fortryde den Fortroelighed De bearer mig med, sagde Danby, forklar mig altsaa hvad De forstaaer der under, at De blev endnu ulykkeligere, om jeg forandrede mit Forsæt? Min Far gifter sig, min Herre! svarede Fanny; og naar det er færet, vil hun ikke længere have mig i sit Huus; og hvad skulde

Skulde jeg gribe til, naar jeg blev stadt ud i den vilde Verden, uden Forsvar, uden Trost og uden Ven, som jeg kunde søge Tilflugt hos? Men skulde De ikke bedrage Dem selv Miss, sagde Danby, skulde Deres Hierte vel være saa uoploselig bundet, at De ikke skulde kunde saae det igien, naar de opdagede Fejl hos dette lykkelige Menneſke, som hidindtil var undgaaet Deres Agtsomhed? og dersom De vil bevise mig den Gunst at betro mig hans Navn, saa vil jeg heri komme Deres liden Erfarenhed til Hielp. Al! sagde Fanny, hvor forgievs søger man ikke at finde Fejl hos Lersen, hans personlige Yndigheder bliver et intet imod ham fortræffige Siels store Gaensker, han tænker saa høyt, han handler saa ædelt at hvem der kender ham, maae elske ham; og den, der engang elsker ham, elsker ham for evig. Denne uskyldige Oprigtighed elskværdige Fanny! sagde Danby, forarsager mig en langt større Fornøelse, end De kan forestille Dem; troe derfor ikke, at det er en utiidig Nysgierrighed, der driver mig til at benytte mig af den; men ansee den for det, den er i sig selv, nemlig: den æmestte Omhu for Deres Vel; og besvar mig af den Aarsag dette eneste Spørgemaal endnu uden Fortrydelse, om han elsker Dem? Jeg troer det, svarede Fanny; men gid han ikke gjorde det; Sid han maatte udbrønde en Tilbøielighed, som ikke kan tiene til andet end at forstyrre hans Roelighed, og gjøre hans ædle Hierte til et Klov for de arueliaſte Smertes! Den ædle Oprigtighed tog derpaa Danby Ordet, som De i Deres heele Forhold har givet mig et saa prisværdigt Exempel paa, forbinder mig paa min Side til at vise samme Oprigtighed imod dem. Jeg

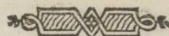

jader mig selv vederfares for megen Ret, deylige Miss Fanny! til at have gjort mig Regning paa at vinde eller røre Deres Hierte; Forskiellen der er imellem begge vores Alder udelukker mig fra al Rettighed til dets Besiddelse. Den Agt og Omhed, som en veltænkende Daatter bær for en Faber, er alt hvad jeg begierer af Dem. Prøv Dem derfor selv, om De er i Stand til af Erkiendtlighed imod den Mand, der havde gjort Deres Lyksalighed til sit fornemste Dyemeed, at bære over med de Skrobeligheder hos ham, som Alderen fører med sig? Kunde De, om Svagbed og Sygdom holdt mig inde eller ved Sengen, uden Fortrydelse holde sig fra Forlystelser for ved Deres venlige Omgang at opmuntre mit Sind, og ved Deres kjerlige Omhu at forlindre mine Smerter? Ja min Herre; sagde Miss Fanny, det tør jeg uden videre Udersøgelse love Dem; og Deres yderste Foragt blive min Straf i det Øyeblik jeg bryder dette hellige Løfte. Kan det andet Sted i mit Hierte være Dem nok; thi det første kan intet uden Døden herøve Lersøy; saa forsikker jeg Dem hermed, for den Alseendes Dye, at Deres mindste Bink skal være mig en Lov; og at jeg med den sammeste Hengivenhed vil være Dem til al den Trøst og Bistand, som det er i mine Kræfter at forskaffe Dem. Det er mig meere end nok, fortræfflige Pige, sagde Danby, og kyssede hendes Haand; derimod lover jeg Dem paa min Side, at der ikke skal være et Ønske i Deres Hierte, som jeg jo vil stræbe at opfylde, og at Deres Villie i alle Ting skal være min. Bevilge mig da min første Bøn til Dem, sagde Fanny, ved at sætte Deres Edelmødighed Grændser i de Fordeele De bestemmer mig. Lad Lersøy

sey være og blive Deres eneste Arving, og om jeg skulde overleve Deres Tab, saa udsæt mig allene saa meget aarligen, at jeg i den strængeste Eensomhed kan have mit anstændige Udkomme. Vær ubekymret for Lerscy, sagde Danby, jeg forsikrer Dem ved min Ere, at han ikke skal miste ved det, jeg er findet at giøre for Dem. Den øvrige Tiid, indtil Miss Forley indfandt sig hos Dem, søgte han ved den tæfkeligste Omgang og de behageligste Forestillinger at opmuntre Fannys nedslagne Sind, som ogsaa lykkedes ham for saavidt, at Fornuften tvang hende til at tilstaae for sig selv, at hun midt i hendes Ulykke var lykkelig ved at være salden i saa ædelmodig en Mand's Hænder.

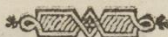
Strax efter at Miss Forley var kommen ind til Dem, sneg Fanny sig bort, hvorpaa Danby fortalte Miss Forley, at han i ingen Maade havde Marsag til at besværgesig over Miss Fannys Forhold undtagen i den ene Post, at hun vilde have Bryllupsdagen saa langt udsat. Hvor længe da, sagde Miss Forley, dog vel ikke over ti til tolv Dage? To heele Maaneder, svarede Danby. To Maaneder! raabte Miss Forley, og det har De været saa taabelig at bevilge hende, uden at indsee, at hun ved disse Grimasser kun søger at vinde Tiid, og maaskee imidlertid at kaste sig den første den beste Nar i Armene for at faae sin Krig frem, og sætte baade Dem og mig en Vox Næse paa? De maae ogsaa troe mig megen liden Forstand til, sagde Danby, naar de kan bilde Dem ind, at jeg har tilstaaet hende det. Nej; tvertimod, jeg sikk just samme Indfald derved som De, men for at giøre

hende tryk, lod jeg mig noye med at sige, at endskiont hendes Wille skulde stedsse være en Befalning for mig, saa haabede jeg ved mine indstændige Bønner at formaae hende til at afforte Eiden. Jeg troer altsaa at det rigtigste og klogeste er at lade Contracterne opsætte medens jeg seer mig om et Huus, og de fornødne Sager til en Huusholdning, og saa, som De sagde, legge Contracterne frem og ved vores Myndighed faae dem underskrevne. Men paa det de ikke skal komme under Beyr med dette Anslag, saa beder jeg Dem paa det indstændigste ikke at lade sig merke for noget Menneske, enten med Deres eller mit Gistermaal. Miss Forley lovede ham det og var inderlig glad over hans Beslutning, at drive Sagen med Magt igieanem.

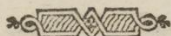
Danby lod ikke heller Eiden gaae unyttet bort, men besørgede strax sin egen Egteskabs Contract lovformelig forfattet, dog uden de Contraherendes Navne; paa det Gistermaalet ikke skulde rygtes i Byen. De øvrige Kings Anskaffelse sat ham meest i Forlegenhed, siden han var meget ukyndig i alt slikt, og havde ingen han kunde betroe sig til. Da han altsaa en Morgen af de offentlige Tidender saae, at der var et heelt Huus til Leje, der efter Beskrivelsen var saaledes, som han vilde have det, saa sagde han til Lersey: Du veed, at jeg stedsse har havt en umaadelig Affkye for alt det, der ligner huuslige Sorger; du vilde altsaa giøre mig dig uendelig forbunden om du vilde besee det Huus, som staaer her anmeldt i Aviserne og om det svarer til Beskrivelsen, da ikke allene at leje det, men og at forsyne det med alt det behørigt fra

fra øverst til nedst, og især at bære Omhu for, at de
Værelser, som skal være til Fannys Brug, bliver udyntede
paa det allerjærligste og forsynede med alt det, du kan optænke
der kunde være hende til Behag, i hvad det end skal koste.
Jeg hverken vil eller behøver at spare noget for den jeg elsker;
thi den Capital, som min Fader efterlod mig, er ved min
indskrænkede Levemaade bleven meere end dobbelt saa stor. Du
maae iligemaade tiene mig i at antage de fornødne Betientere,
bestille nye Liberier til dem; og for alle Ting skaffe mig en
smuk Equipage. Prægtig forlanger jeg den just ikke, men af
en god Smag, og meere passende til Brudens Alder end til
min. Unge Mennesker forstaaer sig stedse meget bedre paa
sigt end gamle Folk; og det eneste jeg betinger mig, om du
vil have den Godhed og paatage dig det, er, at du ikke maae
spørge mig til Raads i det allermindste, men skalte og valte
i alle Ting, som om det var til dig selv, og til at besvride
Omkostningerne har du der en Blanquet paa min Banquier.
Hvor behagelig denne Commission maatte være Lersøy er meget
let at begribe, men hans Erbødighed for en elsket Norbros-
der tillod ham ikke at vægre sig ved at viise ham den forste
Belvillighed han nogenstunde havde bedet ham om. Desfor-
uden haabede han, at denne paatagne Forretning skulde blive
ham en lovlig Undskyldning til at være meget sparsom i sine
Opvartninger hos Miss Forley, og da dog hans Afslag in-
gen Hinder kunde giøre i Søstermaalet, siden Danby allestider
kunde finde een, der paatog sig det, saa troede han endog at
give Miss Fanny det sidste Kierligheds Beviis ved den Omhu

han udtvise i at tilvejebringe alt det, der kunde være hende til Behag.

Lersøy blev omtrent færdig til samme Tid med sine Indretninger, som Danby fik Contracten færdig, og det første Lersøy havde sagt ham, at Huuset og alle Ting var sat i fuldkommen Stand til hans Brud, gif Danby til Miss Forley med Egteskabs-Contracten og bad hende, som Miss Fannys nærmeste Vaarørende at sige ham, om hun var fornøjet med den, eller om hun ønskede sig større Fordeele for hende? Meere af Nysgierrighed end Omhu gav hun sig til at læse den, men hvor forundret blev hun ikke da hun saae, at den tilstod Bruden at have bragt tredive tusende Pund med sig til Medgift, som ifald hun blev den sidstlevende skulde udbetales hende af Arvingerne tillige med tusende Pund aarligen, saa længe hun var Enke, foruden de fem hundrede Pund, som hun skulde have til Knappenaals Penge, og hvoraf det første Aar skulde regnes forfalden hendes Bryllupsdag. Notarius maac have taget Fyld af Contracten, sagde Miss Forley; thi jeg har jo sagt Dem, at Fanny ikke har en eneste Skillings Medgift, hvor skal da alle disse Penge komme fra? Vær ganske ubekymret for det, svarede Danby smilende: Miss Fanny har virkelig tredive tusende Pund til Medgift, som allerede i gode Actier og Obligationer ere nedlagt hos Notarius. En artig Forsængelighed! sagde Miss Forley, at forære sig selv tredive tusende Pund, for i Verdens Dyne ikke allene at have faaet en ung men endog en riig Brud! Enhver tænker paa sin Naade Miss, svarede Danby; hvorfor skulde jeg

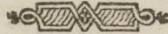
jeg sætte min Kone blot for ved Smerten over min Død tillige at fræktes ved mine Arvingers Bebrejdelser, at alt hvad hun fik gif fra Dem? Men vil De nu bæere mig med Deres Befalning angaaende Deres egen Contract. Den Længslevende skal beholde alle Ting, sagde Miss Forley; og være Formynder for de efterladte Børn; hvad Knappenaals Pengene anbelanger, saa forbeholder jeg mig kun to hundrede Pund. Meget got; svarede Danby, men vil De ikke have nævnet hvad De bringer med? Nej; min Herre, sagde Miss Forley, det maatte giøre den kiere Lersøy alt for skamfuld, De behager altsaa kun at lade sætte, at fælleds Formue beleber sig til fyrrethve tusende Pund, hvorover begge skal have lige Raa- dighed. Deres Edelmødighed er meget stor; sagde Danby. Kan man vel giøre mindre for saadan en kier Skalk! sagde Miss Forley, men hvor snart kan nu alle disse Anstalter blive færdige, mig synes det gaaer forfrækkelig langsom? Om tre Dage tænker jeg, at begge Contracterne kan underskrives; sagde Danby. Lad see, sagde Miss Forley, det er Mandag i Dag, paa Torsdag bliver Alting færdig, saa vi kan giøre Bryllup paa Fredag; thi længere end til Dagen efterat Contracten er underskreven, vil jeg ikke have det opsat. Hvor tænker De at vies, spurgte Danby? Hvor? svarede Miss Forley, i Kirken, jeg er stolt af at lade heele Verden see, at jeg veed at lade Lersøys Fortienester vederfares Ret. Da maae jeg reent ud tilstaae min Skrøbelighed, sagde Danby, jeg har ikke Hierte at stille mig til Skue for en Hoben us- gierrige Menneskers Døne; men jeg vil sætte Miss Fannys Navn i Contracten, om De vil undertegne Deres Bevilgning

som hendes Formynderske og nærmeste Vaarørende, og naaar jeg saa gaaer i Borgen for Brudgommen, saa kan jeg, medens deres Contract bringes i Rigtighed, faae mig et Konges brev til at blive viet i Stuen naaar de kommer af Kirken. Meget gierne, sagde Miss Forley, sou var meget glad ved at befries fra at viise sig offentlig med Fanny. Da det var giort bad Danby hende at følges med Fanny og ham paa Co-moedien, og for i Veyen at besee hans nye Huus, som nu var fuldkommen i Stand. Hun lovede ham det, men paa Wilkaar, at han og Lersøy skulde spiise med hende om Aftenen, siden Lersøy havde haft saa meget at bestille for ham, at hun i en heel Uge neppe havde seet et Øjeblik af ham.

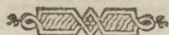
Med Middags-Maaltidet sagde Danby til Lersøy at han maatte følges med ham til det nye Huus, siden Miss Forley og Fanny vilde besee det. Alle Lersøys Forsikringer, at hans Nærvarrelse var usødvendig, siden Huusholdersken, han havde antaget, vidste bedre Besked derom end han, vare ganske forgieves; Danby var første gang paastaaende under Forevendning, at da det var hans Indretninger, saa skulde han ogsaa selv enten have Vren og Tullen eller Skammen og Behreysdelferne. Miss Fannys Hierte, som undervejs bestormedes af mange forskellige Bevægelser, blev ved sin første Indtrædelse i Huuset paa det behageligste overrumplet ved at finde sin Bestefaders Huusholderske der til at tage imod hende, som hendes tilkommende Frue. Det var en retskaffens og forstandig Kone, som elskede Fanny inderlig, der paa sin Side satte stor Priis paa hende, og da hun ofte for Lersøy havde beklaget

get hendes haarde Skæbne, at hun til en Belønning for sin troe Tjeneste havde faaet sin Afsked af Miss Forkley, som havde Lersøy søgt hende op for at forskaffe Fanny den Fornøjelse at have en Person om sig, som hun kiendte og kunde sætte Liid til. De fandt i alle Ting saa megen Pragt, god Smag og Bequemlighed, at Fanny gjorde sig selv de haardeste Bebrejdelser, fordi hun ikke ved den inderligste Kierlighed kunde giengielde Danky alt det, han gjorde for hende. Denne smertelige Forestilling drog Taarene i hendes Øyne, og da Daanby blev dem vaer spurgte han, om hun var misfornøyet med noget? Ja min Herre, svarede hun, og over det, at De gjør tusende gange meere for mig, end jeg kan fortiene. De veed elskverdige Fanny, svarede han, hvilken et smigrende Løfte De har gjort mig, det er altsaa kun en Pligt hos mig at gjøre Dem Deres Hiem saa behageligt som mueligt, og dersom det ikke bliver det, saa maage De allene give Lersøy Skylden. Miss Forkley, der i sit Hierte var misundelig og forbittret over at den Herlighed, som Fanny skulde gaae ind til, søgte strax at tage Lersøy i Forsvar, og sagde: Kan han dadles for noget, saa er det allene for at have spildt for mange Penge; thi man skulde snarere troe, at det var indrettet for en Fyrstinde end for en fattig Pige, der har maattet leve af andres Naade; og kiendte man Dem ikke bedre, saa kunde man let komme paa de Tanker, at de var en liden Ødeland. Hvorved hun gav Lersøy et sagte Slag paa kinden. Han bukkede sig meget dybt og svarede: at han kun havde efterkommet sin Morbroders Befalning.

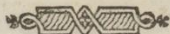

De kom alle sammen, Danby undtagen, til Comoedie-Huusets i en Forsatning, som ikke gjorde dem synderlig skicket til at tage Deel i Skuespillet. Foruden den Vergernis, som det, Miss Forley havde seet, forarsagede hende, saa syntes hun tillige at blive en Blandning af Kummer og Misfor-noeyelse vaer i Lersseys Ansigt, som i ingen Maade stod hende an. Da han havde fulgt hende til Bognen, havde hun trykket hans Haand paa det kierligste, med disse Ord: Lad den gamle Giel kun kaste ligesaa mange Penge bort, som han lyst, om ganske saa Dage skal De ikke mere trænge til ham. Men istæden for at bevidne hende sin Erkiendtlighed, havde han silt sig an, som om han hverken hørte eller følede. Dette gav hende meere end nok til at tænke paa, og hvad Fanny og Lerssey følede ved at see sig paa Veye til at blive adskilte for evig, kan de, som kiender en velgrundet Kierligheds Magt, let slutte. Danby der havde merket, hvad der var gaaet for sig imellem Miss Forley og Lerssey, holdt det ikke raadeligt, at de fire spiste allene, og gav derfor Lurevel, der kom op i Loggen til dem, et Bink, at han gjorde Miss Forley en For-noeyelse om han fulgtes hjem med dem. Lurevel, som gierne vilde bilde Verden ind, at han stod vel anstreven hos Miss Fanny, var ganske villig dertil, og luurede paa at hyde hende sin Haand ved Udgangen af Loggen, men da Danby forekom ham, saa lod han sig noye med Miss Forley, der gav Lerssey et forbittret Dyekast, fordi han viiste sig mindre opmærksom end hans Morbroder.

Aftens Maaltidet begyndte med en dyb Taushed, og da dette var noget besynderligt hos Miss Forley, saa gjorde det Lurevel opmærksom, og hans forskende Blye viiste han Nysgierrighed. Danby, som det laae Magt paa at han ikke blev Klogere, bad ham at betroe Selskabet hvor mange Kierligheds Forstaaelser han havde haft, siden de mange Hilsener han havde giort til alle Loger viiste, at hans Bekjendtskab var meget stort, og i Følge deraf hans Erøbringer ikke mindre. De stiemter sikkert min Herre, svarede Lurevel, jeg kiender min ringe Værd al for vel, og bær al for stor Verbødighed for Fruentimmere af Stand til at melde mig hos dem, og jeg har for megen Kræsenhed til at gaae uden for St. James. Heele London, sagde Danby, havde dog engang en Hoben at fortælle om dem og en vis Mistress Bridge. Men det var jeg ganske uskyldig i, svarede Lurevel, og det fik mig ind i Hjertet, at hun gjorde sig saa latterlig. Den gode Kone havde fundet noget, jeg veed ikke selv hvad hos mig, der stak hende overmaade i Dynene. Hun forfulgte mig, som min Skygge, paa alle offentlige Steder, og da hun fornåm, at jeg ikke gav mindste Agt derpaa, men saae mig derimod meget ofte at følges med et andet Fruentimmer, saa troede hun, saavel som en Hoben andre, at der var en Kierligheds Forstaaelse imellem os. Og deri tog hun vel heller ikke fejl, spurgte Danby? Sid jeg var saa lykkelig, som De synes at troe, svarede Lurevel, og som jeg desværre ikke er; thi Nar sagen hvorfor jeg ideligen fulgtes paa Skuespil, Masquerader, til Fauchal og i Parken med hende var den, at hun var nyligen bleven gift med en gammel og svag Mand; og da hun
ansaae

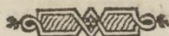
ansaae mig for ikke at være mindre end farlig, saa bærede hun mig med Venkæb og Fortroelighed, men intet videre det forsikrer jeg Dem. Denne indbildte Forstaaelse vilde Misses Bridgæ giøre Slaar i; hun troede at vinde meget ved at sætte Splid imellem os, og til den Ende lod hun skrive Breve til sig selv i mit Navn, hvori jeg paa det hæftigste beklagede mig over den grumme Plage ikke at kunde følge mit Hiertes Drift, der ideligen førte mig til hende, men maatte spille min Tiid paa kedsomme og besværlige Opmærksomheder hos en anden, hvorved hun tillige navngav det omtalte Fruentimmer. Disse Breve viiste hun frem overalt, og magede det saa, at de kom min Veninde i Hænderne, som blev overmaade fortrydelig, og satte mig meget alvorlig tilrette derfor. Jeg var i Hiertet overtødet om min Uskyldighed, og sagde: Deres Raade! Ved denne Titel lod Lurevel, som om han havde sagt meere end han vilde, og tvang sig til at hoste. Bliu kun ved, sagde Danby, Deres Beskedenhed gaer ogsaa alt for vidt; thi veed vi endskont at Deres Veninde har Kærlighed til at kaldes saa, saa veed vi jo dog ikke, hvilken Deres Raade det er. Hvad har De dog ikke en stor Færdighed til at giøre Udtofninger, sagde Lurevel, De kunde jo meget let mærke, at jeg fik en Brodkromme i Brangstruben, som hindrede mig fra at fuldføre min Tale, og som var: Deres Raade mod mig strækker sig uendelig vidt, siden De værbiges at give mig Lejlighed til at bevidne Dem min Uskyldighed; vær fornøjet om, at det allene er et Paasund af den forfæstede Ondskab for at berøve mig Deres Agt. Bravo Lurevel! sagde Miss Forsley, det slap De vel fra. Men kom da Deres
 Uskyldig

Ufkyldighed for Dagen? Jeg var ikke allene saa uslykkelig, svarede han, at jeg ikke kunde overtøye hende derom, men det havde endog den bedrovelige Følge for mig, at ingen har siden sat Kiid til mig. Miss Forley, som havde faaet Munden paa gang igien, bebrejdede ham, at de Tilstædeværende med større Føye kunde sige det om ham, siden han viiste sig saa tilbageholden imod Dem: og da Danby tillige forfikkrede, at han havde faaet Nys om, at Lurevel med det første skulde giftes, saa holdt hun heele Aftenen ved at plage ham om at betroee hende hvem Bruden var, og om at forskaffe hende den Cre af en Persons Bekiendtskab, der nød saa rar en Lykke.

Den Misfornøjelse, som Lersøy ved sit koldfindige Forhold havde forvoldt Miss Forley, blev Dagen efter høyligen forsøget ved et Brev, der bragtes hende med Skillingsposten. Haanden var hende ganske ubekendt, og da hun aabnede det, fandt hun det saaledes:

” Jeg bær alt for stor Erbødighed for Dem og Deres
” Familie til at jeg skulde undlade at vaere Dem ad, at Miss
” Fanny er paa Veye at begaae en stor Uforsigtighed. Hun
” og den unge Lersøy elsker hinanden, og ere sendede paa Tors-
” dag Klokken ti at lade sig vie af Herr Williams i Kleet. En
” fælleds Ven af Dem, som jeg ikke endnu har kundet komme
” efter hvem det egentlig er, har besørgt alle Ting, og skal
” være Vidnet ved deres Forbindelse, men paa det alle Ting
” kan gaae desto hemmeligere til, skal de alle, paa Præsten
” nær, være masquerede. Benyt Dem paa beste Maade af denne
” Esters

” Efterretning til at forebygge Deres Broder-Datters Ulykke;
 ” og det overlades til Deres egen Skionsomhed, om De vil
 ” betroe det til Lersøys Morbroder eller ey Men da det er
 ” en Mand af en skrøbelig Caracteer, og al for tvivlraadig
 ” til at fatte en kiel Slutning, saa troer jeg ikke, at han kan
 ” være Dem til nogen synderlig Nytte. I mine Tanker gjør
 ” De for Deres Families Væres Skyld best i, ikke at lade
 ” sig mærke med noget, men i al Stilhed at føye deres An-
 ” stalter saaledes, at Miss Fanny ikke kan komme ud af Huu-
 ” set. Saa snart dette skadelige Anslag er gaaet overstyr, skal
 ” De faae nærmere Efterretning fra

Deres

oprigtige Ven.

Det er umueligt at beskrive det Kasterie, som Miss For-
 ley blev bragt i ved dette Brevs Igienemlæsning: Hun var
 meere end engang paa Veye at fare ind til Miss Fanny, over-
 øse hende med Skildsord og med Skam og Skiendsel at jage
 hende af sit Huus. Hun havde ogsaa sikkert sat det i Værk,
 saa fremt hun ikke var bleven holdt tilbage af Forestillingen,
 at hun derved gjorde Dem det lettere at suldføre Deres An-
 slag. Hun tvivlede halvoys om, at Danby var i Ledtog
 med dem, og at han, deels af Forbittrelse over den Kurv hun
 havde givet ham, og deels af Forliebelse i hendes Person søgte
 at binde Lersø til en anden, i det Haab at komme selv til
 hendes Besiddelse. Efter lang Overveelse besluttede hun om-
 fiber at sætte List imod List; at bruae Forsigtigheden med Mas-
 querne til sin egen Fordeel, og isteden for at lade sig merke

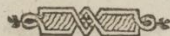
med

med Brevets Indhold, da at foregive en Indbydelse fra en Veninde til at tage Frokost hos hende paa Torsdag, siden hun havde noget vigtigt at raadføre sig med hende om. Ved sin Vortgang vilde hun søye saa gode Anstalter til at holde Fanny i Husset, at hun under Masquen ganske trygt kunde indfinde sig i Flect i hendes Sted, og det uden at nogen kunde merke Bedrageriet, siden de vare af eens Høyde, og Dominoen skjulte Dannelsen. Hun tvang sig og virkelig saa godt, at hun endog syntes at have ganske forglemt den Vergernis, som hun havde havt Dagen forhen, og da Lurevel om Eftermiddagen kom hen at hente sig en nøyere Oplysning om det, han Astenen forhen ikke kunde hitte Rede i, sandt han hende saa munter, og saa aldeles som hun pleyede at være, at han holdte hendes forrige Laushed for en Fruentimmer-Grille.

I det han kom ud af Husset sprang der en Dreng hen til ham, som han ikke kiendte, og spurgte ham: om han ikke var Lersøy? Lurevels Nysgierlighed efter at vide hvad man vilde Lersøy, bevægede ham strax til at svare: Ja. Hvorpaa Drengen stak ham en forseglet Seddel i Haanden og blev med et borte. Endskiont at Udskriften var til Lersøy, gjorde han sig ikke mindste Betænkning om at bryde Seglet, og da han aabnede den, saae han at den var fra Fanny og af følgende Indhold:

" Kiereste Lersøy! jeg har rigtig bekommet den ombedede
" Domino, og da jeg har meere end et Beviis paa, at Faren
" er

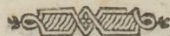
” er overhængende, saa skal Deres Ven ikke have umaget sig
 ” forgieves, men jeg skal sikkert indfinde mig paa Torsdag
 ” Morgen Klokken ti, hos Herr Williams i Fleet, for at for-
 ” bindes uopløseligen med den, hvis Kierlighed allerede kan giøre
 ” mig Livet behageligt. Jeg har ogsaa udtrykkelig igientaget
 ” Eiden og Stødet, paa det De ikke af Frygt for at jeg hav-
 ” de glemt det skulde søge Lyklighed at tale med mig. Det er
 ” en høyst nødvendig Forsigtighed jeg bruger at sige Dem og
 ” aldrig at tale med Dem, uden hvad enhver hører, og jeg
 ” vil iagttage den endnu nøyere, indtil ingen jordisk Magt
 ” kan meere adskille os: Men vær forvissat om, at uagtet al
 ” min Lykfsalighed beroer paa at blive foreenet med Dem, saa
 ” havde min Omhu for Deres Vel dog aldrig tilladt mig at
 ” giøre dette Skridt, dersom jeg ikke var bleven vis paa, at
 ” det ikke staaer i min Fasters Magt at kuldaste det Testa-
 ” mente, som min Bestefader sit hende til at giøre, og hvoraf
 ” han til min Sikkerhed forskaffede mig en notarial Copie, som
 ” hun ikke veed, at jeg har. Vær derfor varsom; thi derved alle-
 ” ne kan De forvise sig

Deres

evig . elskende

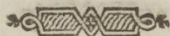
Sanny.

En deylig Wige og en riig Arving var alt for stor en
 Fristelse for Lurevel, til ikke at fatte den Beslutning at ind-
 finde sig i Lersens Sted, allerhelst da Sannys Forsigtighed i
 at sige Lersy, som han selv havde lagt Merke til, gjorde
 ham ganske vis paa, at det ikke kunde komme til nogen Forkla-
 ring

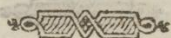
ring imellem de Elskende angaaende Brevet. For altsaa at være vis paa, at man ikke gav ham noget at løbe med, gif han da det var ganske mørkt hen til Herr Williams i Gleet, og spurgte ham om der ikke var bestilt en Bruderielse hos ham til paa Torsdag Morgen? og da han svarede ja, gav han sig tilkiende som Brudgommen, og stak Præsten et par Guineer i Haanden med Begiering, at gjøre det saa fort som mueligt.

Det gryede neppe ad Dagen om Torsdag Morgen førend Miss Forley allerede var paa Beenene af Frygt for at Fanny maatte forekomme hende. Da hun nu stod særdig til at stige i Portehaisen befalede hun sin Kammerpige at holde Vagt over Miss Fanny, og ikke tillade hende at komme ud af Huset, men bruge Vagt til at holde hende med, saa fremt hun ikke selv formaaede det, og vilde hun til den Ende hverken tage Kudst eller Tiener med sig. Kammerpigens spurgte: om hun da ikke heller maatte lade nogen komme ind til hende? Der kan gaae ind til hende saa mange, som der vil, svarede Miss Forley, men hun maae ikke gaae ud under hvad Naaskud det være vil, og det skal vist bekomme eder ilde, dersom det skeer. Pigen forstikkede hende, at Befalningen skulde paa det noyeste efterkommis, og at hun kunde trygt forlade sig paa hendes Omhue og Narvaagenhed. Derypaa sig Miss Forley i hendes Portehaise og befalede Porteurene at bringe hende hen i det Huus, hvor den Veninde boede, som hun havde foregivet at være indbuden af. Dagen forhen havde Miss Forley ladet hende sin Ankomst vide, og sendt hende en hvid Morgensdragt tillige med en Domino. Imedens hun klædte sig om,

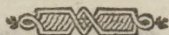
fortalte hun sin Veninde, at hun var kommen efter, at Fanny var paa Veje til atjindlade sig i en meget uansændig Forbindelse, og at hun for at giøre Ende paa den, vilde overrumple Dem i een af Deres hemmelige Sammenkomster, hvorfor hun var nødt til at masquere sig, paa det Deres Skildvagt ikke skulde kiende hende og vaere Dem ad. Veninden berømte hendes Forsigtighed høyligen, og hialp hende troeligen at fore de bitterste Klagemaal over de Plager og Fortrædeligheder, som man har af fattige Paarørende, indtil Klokken var paa Slaget ti, og Miss Forley satte sig i en anden Portechaise, som hun havde ladet hente der. Hun hvisskede Porteurerne i Dret, hvor de skulde bringe hende hen, og da de satte hende ned, stod der een, med en Domino paa, til reede at tage imod hende. Han kyskede hendes Haand med Henrykkelse; og i det han forte hende op af Trappen hvisskede han ganske sagte til hende: Endelig bliver jeg saa lykkelig, at kunde kalde min dyrebare Fanny min; men saa snart De er bleven det, saa begib Dem hjem, da jeg om en halv Time skal være hos Dem, for at beskytte Dem imod en opbragt Kurie. Miss Forley søntes at kiende Lersøys Kost, og for ikke at røbe sig selv ved Mælet; trykkede hun allene Masquens Haand paa det kjerligste, lod som om hun stielvede over heele Legemet, og af Angst ikke kunde tale et Ord. Hun fortes ind i en temmelig rummelig Sal, hvor de foresandt en anden Domino Masque, som bukkede meget dybt for Miss Forley, og Præsten med den aabne Bog i Haanden. Han begyndte strax sin Forretning, og da han kom til de Ord: Hvem giver dette Fruentimmer v. s. v. svarede Dominosen et saa tydelig og

efter-

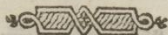
efftertrykkelig: Jeg! at Miss Forley troede at kiende Dan, hvis Hest og glædede sig ikke lidet over det Puds hun havde spillet ham. Da Ringen var givet og de vare forkyndte at være rette Egtefolk, lykønskede Præsten dem, og den Ube, kiendte tog et stort Pergament op af Lommen, som han bad Brudeparret underskrive. Brudgommen rakte Bruden Pennen, som var meget villig til at sætte sit Navn under det, men med hans Underskrift sagde Brudgommen at det kunde beroe til han havde fulst sin indtagende Fanny ned, der trængte høyligen at komme til sig selv igien, af den Angest hun var i. Han gav hende derpaa Haanden, og da Trappen var lidet mørk, saa sneg han sig under Skægget af Masquen til at sjele sig nogle Kys, der gave Miss Forley en fuldkommen Forvisning om hans brændende Kierlighed; i denne Herrøfelse braate han hende i Portehaisen; og Porteurene derpaa hen, hvor de havde taget hende. Da Brudgommen kom op igien underskrev han Pergamentet, solbede det sammen og stødte det til den Ube kiendte, som uden at see paa det, puttede det i Lommen.

Smidens dette Steedte var Lersley i stor Beraad med sig selv, om han skulde benytte sig af Lejligheden han havde til at sige Miss Fanny det sidste Farvel. Hans Morbroder var gaaet ud strax efter Miss Forley og havde sagt, at han havde en meget vigtig Sag at bringe i Rigtighed, og da Miss Forley var buden til Frokost, saa maatte hun efter al Anseelse blive saa længe borte, at han intet fandt, som kunde være ham til Hindre i at beskrive Fanny hans ulidelige Smerte

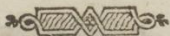

over hendes Forliis. Det eneste der holdt ham tilbage var
 Frygten at fortorne hende derved; siden hun fra det Dyeblik
 at Miss Forley havde sagt hende, at hun skulde ægte Danby,
 havde ideligen vidst at mage det saa, at han aldrig havde kun-
 det finde hende allene. Omfider undertvang dog Kierligheden
 Frygten; han gik ned, og da han saae Miss Forleys Kam-
 merpige i Forstuen, spurgte han om hendes Herfæd var kom-
 men hjem? Hun svarede: Nej; men bad ham at gaae ind
 til Miss Fanny saa længe; hvorved hun tillige aabnede Dø-
 ren. Fanny blev saa bleg som et Liig, da hun saae Lersens
 komme ind til sig, og kunde for Siele: Angst neppe bringe de
 Ord frem: O Lersens! Hvad vil De her? Bringe Dem mit
 sidste Farvel, svarede han, tillige med den Forsikring, at
 mit Hierte indtil sin Døds Time skal vedligeholde de sømmeste
 Følelser for Dem; og at mit sidste Suk skal sendes til Him-
 len for Deres Vel. Brug Deres Fornuft bedre, sagde Fan-
 ny; thi hvad anden Nytte kan De have af at vedligeholde en
 haabeløs Kierlighed, end den, at gjøre os begge ulykkeligere
 end vi allerede ere. Har min Ulykke ikke allerede naaet sin
 høieste Spidse? sagde Lersens. Jeg mister Dem ikke allene,
 dyrebareste Fanny! men jeg skal endog see Dem i en Medbey-
 lers Arme, som jeg ikke kan hade; en Medbeyler, som baade
 Naturen og Begiærninger giver en ustridig Rettighed til min
 Lydighed og Erkiendtlighed? Saa unddrag Dem fra et Syn,
 der er Dem saa smerteligt, sagde Fanny; giv Deres Mor-
 broder at forstaae, at De har en inderlig Længsel efter at see
 Dem om i Verden; han vil sikkert ikke misbillige Deres For-
 sæt, og forsøg hvad Travarselsen kan udrette hos os begge til
 fælleds

fælleds Vel og Noelighed. Gjør det Lersøy! jeg beder Dem paa det indstændigste derom, og forlad Dem til at alt hvad jeg kan formaae hos Deres Morbroder, skal anvendes til at forskaffe Dem sliq en Understøttelse i Deres Førehavende, at De kan høste baade Fornøielse og Nytte af Deres Rejse. Men saa maae jeg jo unddrage mig fra Dem med, sagde Lersøy, saa kan jeg jo ikke see min evigelskede Fanny? De maae, De bør ikke see mig meere; svarede Fanny, og i det samme traadde Danby ind i Stuen til dem, hvis uventede Komme satte dem begge i den yderste Forvirring. Endskjønt han havde hørt Fannys sidste Svar, og meget vel saa, hvor beængstede de begge vare, saa lod han dog, som om han ikke merkede det, men vendte sig strax til Lersøy og sagde: Nu vil det komme an paa, om du er stærk nok til at holde det Løfte, som du har gjort mig, at du vilde gjøre alle Ting for mit Vel, eller om du søgte at drage min Edelmødighed paa din Side, ved at sætte din Skiebne i min Haand; thi er du virkelig sindet at befordre min Lyksalighed og mine Ønsker, saa vægrer du dig ikke ved at underskrive den Ægteskabs-Contract, som jeg har her: Hvorpaa han tog et sammensaldet Pergament op af sin Lomme. Ja; svarede Lersøy, jeg er ganske redebon til at opfylde mit Løfte; jeg har dog saa liden Udfigt til at blive lykkelig i Verden, at lidet meere eller mindre ulykkelig ikke engang bør kaldes noget Offer for Deres Vel. Siden kan give Tingene et ganske andet Udseende, sagde Danby, end de nu har i dine Dyne; og for at rette mig efter din Empfindelighed i Henseende til ey at komme tomhændet for din Brud, saa har du der en Cassé med Juveler til hende, som jeg er vis

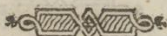

paa vil blive hende velkommen, naar hun faaer dem af din Haand. Imedens han sagde dette og lagde Inveclerne paa Bordet, underskrev Lerscy Contracten og flyede den derpaa igien til Danby. Vil du i det mindste ikke læse hvad Fordele den tilvebringter dig; spurgte Danby? Forskaan mig derfor om jeg tør bede, svarede Lerscy, den eneste Fordeel, der kan røre mig er den, at fremme Deres Ønsker. De ere næsten opfyldte, sagde Danby; alt hvad der nu mangler i dem beroer allene paa Miss Fanny. Der, elskværdige og fuldkomne Pige! underskriv Deres Egteskabs-Contract med Lerscy, og kom saa i mine Arme mine Børn, til at tage imod min Belsignelse. Hvorledes! Hvad er dette? raate de begge paa en gang. Det er som jeg siger eder; sagde Danby; Jeg har lovet eder begge at sørge for eders Vel, men da jeg ved den vilde forvise mig min egen, saa maatte jeg sætte eder begge paa Prøve; og i have begge overgaaet min høyeste Forventning; thi den unge Pige, som kan undertvinge en heftig Kierlighed for at blive Dyden og sine Pligter troe, maae usærlig blive en god Hunsmoder; og det unge Mennecke, der af Erkiendtlighed beforder sin Medbeylers Vel, kan aldrig blive lunken i sin Omhu for den, han skylder en elsket Brud. Det eneste Ønske jeg har tilbage for mig selv, er at ende mit Liv i eders Arme, stadfast mig dette Haab bester Fanny ved at underskrive, De seer at den er forsynet med Deres Fasters Samtykke; syldesigior altsaa min Bøn, og ræk saa Lerscy den Haand, der har bekræftet hans Lyksalighed. Fanny efterkom det med største Villighed, Lerscy kyskede Haanden, hun rakte ham, med den hæftigste Bevægelse; trykkede hende op til sit Bryst

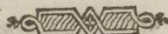
og sagde: O elskede Fanny, hvilken overvættede Lyksalighed! Kan noget overgaae den? Jo min; svarede Danby, og slog sine Arme om dem begge: Bliv ved at elske hinanden mine Børn og vær min Trost og min Glæde! og paa det, at intet uden Døden skal skille os ad, saa tag din Afsked Lersøy; i Freds Tider kan din Være ikke lide derunder; og til en Erstatning for dit Compagnie, har du der en lovformelig Overdragelse af alle mine Midler, paa tusende Pund aarligen undtagen, som jeg forbeholder mig. Lersøy vegrede sig høyligen ved at tage derimod, baade han og Fanny bade ham paa det indstandigste at beholde sine Midler og lade dem have deres Underholdning af ham, men da han forsikkrede dem at det var hans alvorlige Beslutning, og at han derved søgte at befrie sig for mange Bryderier, saa kastede de sig hver paa sin Side paa Knæ for ham; kyskede hans Hænder og vædede dem med Glædens og Erkiendtlighedens Taare.

I denne Forsatning kom Miss Forley ind til dem; hun standsede af Forundring over dette Syn, og spurgte: hvad slikt et Optog skulde betyde? Det skal jeg strax forklare Dem, svarede Danby, naar jeg først har ønsket Dem til Lykke til Deres nys indtrædede Egtestand og takket Dem for den Være De forundte mig ved at give dem bort. Denne Forretning forekom mig saa behagelig, at jeg ikke kunde imodstaae Driften til at igientage den da jeg kom hjem, og siden Deres Giftermaal betog Lersøy alt Haab om deres Besiddelse, saa har jeg for at holde ham skadesløs for en lykkes Tab, som jeg selv havde smigret ham med, indført hans Navn isteden for mit i den Egteskabs-Contract, som De havde skrevet Deres San tykke

paa. Snakker De over Dem, min Herre! spurgte Miss Forley? Aldeles ikke Miss! svarede Danby, jeg er saa fuldkommen ved mine fem Sind, som nogen vil ønske sig. Hvorledes kan da det, sagde Miss Forley, som De siger om Lersøy og mit Giftermaal bestaae med hinanden? Meget godt, saa vidt som jeg kan see, sagde Danby; thi paa det, at Miss Fanny ikke skulde være Dem til Besvær i Deres nye Stand, har jeg i dette Øjeblik formaaet hende og Lersøy til at underskrive den forbenævnte Contract, efter at jeg imellem Ti og Elleve havde givet dem bort i Flect til Herr Lurevel. Til Lurevel raabte Miss Forley, og sank tilbage paa en Stool; det kan aldrig være muligt. Mueligheden, svarede Danby, kan ikke allene Flects Kirkebog bevidne, men til ydermere Bekræftelse derypaa har jeg her den Egteskabs-Contract, som jeg efter Deres egen Befaling har ladet opsætte, med Deres og hans Underskrift. Jeg er skammelig bedraget, raabte Miss Forley i Forbittrelse, og jeg vil have Contracten ophævet. Er De bedraget, sagde Danby, saa har De bedraget dem selv, og hvad det øvrige anbelanger, saa maae De giøre det af med Herr Lurevel, som kommer der. Hvad er det, som skal giøres af med mig, spurgte han? Om den Contract, sagde Danby, som De i Dag har underskrevet i Flect, og som forvisser Dem Raadighed over fyrrethve tusende Pund, skal staae ved Magt eller ey? Det forstaaer sig selv, svarede Lurevel, at den skal staae ved Magt. Uhyre! sagde Miss Forley, hvorledes tør du understaae dig at komme for mine Øyne, efter at du saa skammelig har bedraget mig? For at bevidne hans Uskyldighed, sagde Danby, saa maae jeg forklare Sagens Sammenhæng:

hæng: Jeg vidste, at Fanny og Lerseny elskede hinanden, og for ikke at sætte mig selv blot for den Hæftighed, som jeg sluttede mig til, at denne Opdagelse vilde sætte Miss Gorley i, om jeg sagde hende det mundtlig, saa skrev jeg hende det til, som fra en Ubekjendt, og jeg vidste ikke at give hende en stærkere Beskrivelse over Deres Kierlighed, end at sige hende, at de i Dag vilde lade sig vie til hinanden i Gleet. Men isteden for den Virkning, som jeg haabede deraf, lærte hendes heele Forhold mig snart, at hun var findet at foresille Fannys Person: og da Deres store Beskedenhed og lidet Gunst hos Guertimmerne Herr Lurevel! gjorde mig frytsom for, at de maatte staae Fare for at blive en Vebersvend, og tillige al den Haanhed underkastet, som De ved mange Leyligheder havde hiulpen til at belægge den med, hvis Skuldre vare befriede for det Nag, Deres i Dag har paataget sig, saa magede jeg det, paa den Maade, som De selv veed, saaledes at De indfandt sig i Lerseny's Sted, hvorved jeg haabede at giøre mig begge Parterne hoylia forbundne. Saa forbundne, sagde Miss Gorley, at dersom De, med samt den Slange, jeg har opdraget i min Barm, ikke paa Dyeblikket gaaer mig af Syne, saa forqriber jeg mig paa een af eder. Miss Fanny vilde ved de dyreste Forsikkringer om sin Ufeylbighed, stille hendes Gaster's Brede, men hun var saa rasende, at Danby ikke holdt det raadeligt at tove længere, men førte Fanny op paa sine Bøvelser, indtil hans Vogn blev forspændt, da han vilde bringe hende til sit nye Huus, hvor hun skulde blive saa længe allene indtil Belton kom til Byen, som han havde skrevet efter, til at bivaane Lerseny's Bryllup.

Lurevel var just ikke ganske vel tilfreds med Byttet han havde gjort, men da de fleste af hans Midler vare forødt, saa fandt han sig i Skiebuen, og havde næsten faaet sin Brud ganske venlig forend de andre kom bort. Fannys gode Hierte tillod hende ikke at forlade Huset uden at yttre sin Kummer over hendes Fasters Brede; men Danby trøstede hende med, at de snart vilde blive forligte igien og som ogsaa skeedte. Om Løverdagen kom Belton, og Mandagen derpaa blev Lersøy og Fanny uopløseligen forenede i St. Georgs Kirken. De elskede hinanden bestandigen og kappedes stedse med hverandre om at bevidne Danby deres Kierlighed og Erkiendtlighed ved den omhyggeligste Hengivenhed. Han levede til en høy Alderdom, og fandt, at Alderen, uden deres Omhue og Pleye, vilde have bleven ham kummerfuld og besværlig.

General